

21.2 BESWAARSKRIF GK KRUGERSDORP OOR BESLUIT VAN SINODE 2009 “OOR SAAK VAN DIE VROU” (2015: Artt 33, 35, 245) (2016: Artt 42, 63, 65, 71, 79, 80)

2016

- A. Die Beswaarskrif word gestel.
- B. Ds CCA Vrey rapporteer namens die Kommissie Beswaargronde oor 1 Kor 14.
- C. Ds BCG Fourie rapporteer namens die Kommissie Openbaringshistories.
- D. Ds PW Kurpershoek rapporteer namens die Kommissie Beswaargronde oor 1 Timoteus 2 – Minderheidsrapport.
- E. Dr DG Breed rapporteer namens die Kommissie Beswaargronde oor 1 Timoteus 2 – Meerderheidsrapport.

2015

- A. Dr WC Vergeer stel die Beswaarskrif.
- B. **Besluit:** Verdere hantering staan oor in afwagting van besluit tov Rapport Deputate Eenheid in Verskeidenheid (21.1).
- C. **Besluit:** Verwys na Spesiale Sinode (Kyk 21.1 Rapport Deputate Eenheid en Verskeidenheid art 245 : Al die tersaaklike Beswaarskrifte handel oor die vrou in die besondere dienste. In die lig daarvan dat die Sinode besluit het dat die saak van die vrou in die besondere dienste ‘n wesenlike saak is, word aanbeveel dat al die Beswaarskrifte na die Spesiale Sinode verwys word.

D. BESWAARSKRIF

1. Inleiding

Die GK Krugersdorp lê hiermee, ingevolge sy besluit geneem op 24 Junie 2014, onderstaande Beswaarskrif ter oorweging aan u voor. Dit is ons hoop en bede dat u die beswaargronde sal insien en die beswaar sal handhaaf.

2. Besluit waarteen beswaar gemaak word

“Die vergadering besluit volgens die goedgekeurde aanbeveling, pt 4.2, dat vroue nie in die besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie” (Acta 2009:667).

3. Agtergrond en beredenering

- 3.1 Die GK Krugersdorp het ook in 2012 ‘n Beswaarskrif teen dieselfde (bogenoemde) besluit aan die Sinode voorgelê. Die beswaargronde was: (a) Gewetensbinding, (b) Verreken nie Skrifgetuïenis genoegsaam nie, (c) Neem nie getuïenis uit die vroeë Christelike kerke genoegsaam in ag nie en (d) Teenstrydigheid in Christelike praktyk en eksegeese.
- 3.2 Die Sinode het egter nie in 2012 ons Beswaarskrif hanteer nie, maar dit aan Deputate opgedra om “die Beswaarskrifte na te gaan en in 2015 te rapporteer” (Acta 2012:353).
- 3.3 Verdere besinning sedertdien oor die (bogenoemde) besluit van 2009 het nuwe beswaargronde na vore gebring. Hierdie nuwe besware is teen die eksegeese (*Vrou nie in leer- en regeerdiens*) wat in die Rapport voor Sinode 2009 gedien het (Acta 2009:611-664, regterkolom). Ons het tot die oortuiging gekom dat hierdie eksegeese op sleutelpunte nie die toets van Gereformeerde wetenskaplike eksegeese kan deurstaan nie, en dus (volgens die Rapport se eie definisie) neerkom op “onoorloofde” en “onhoudbare” eksegeese (Acta 2009:604).

- 3.4 Omdat Sinode 2009 sy besluit (dat vroue nie in die besondere dienste van predikante en ouderlinge mag dien nie) “in die lig van die behandeling van die Rapport” geneem het (Acta 2009:669) kan (indien die eksegeese in die Rapport inderdaad op sleutelpunte “ongeoorloof” of “onhoudbaar” bevind word) die besluit wat geneem is ook nie gehandhaaf word nie.
- 3.5 Derhalwe lê ons nou hierdie nuwe besware aan die Sinode vir beoordeling voor.
- 4. Beswaargrond 1: Die eksegeese van 1 Timoteus 2:12 en die gepaardgaande gevolgtrekkings (wat ‘n sentrale plek in die hele Rapport en finale toepassing beklee) is in stryd met dit wat volgens die Griekse grammatika en getuienis van die teks toelaatbaar is**
- 4.1 In die Rapport voor die Sinode word daar (aan die hand van ‘n geïdentifiseerde chiasme in 1 Timoteus 2:12) bevind: “*Dit blyk dus dat Paulus met die woorde οὐδὲ ἀϋθεντεῖν ἀνδρός beskryf wat vroue sal doen as hulle in die samekoms van die gemeente sou onderrig gee, naamlik dat hulle oor mans sou gesag uitoefen. Dit is daarom duidelik dat Paulus in 1 Timoteus 2 nie ‘n algehele verbod plaas op gesagsuitoefening deur vroue in die besondere ampte nie. Vroue word in hierdie gedeelte spesifiek verbied om gesag uit te oefen deur die verkondiging van die Woord*” (Acta 2009:641). Hierdie bevinding word ook herhaal in die finale gevolgtrekking (Acta 2009:650) en toepassing (Acta 2009:651) van die eksegeese (*Vroue slegs in diakendiens*) in die Rapport.
- 4.2 Volgens hierdie eksegeese word daar dus in 1 Timoteus 2:12 aan διδάσκειν (om onderrig te gee) ‘n ondergeskikte, naderverklarende (bywoordelike) funksie toegeken ten opsigte van ἀϋθεντεῖν (om gesag uit te oefen) (“*Die opdragte in 1 Timoteus 2 aangaande die vrou in die erediens het spesifiek betrekking op die bediening van gesag deur Woordverkondiging en nie op die bediening van gesag in die algemeen nie*”(Acta 2009:651).
- 4.3 Uitgebreide navorsing wat onderneem is oor die gebruik van die οὐκ - οὐδὲ (“nie” – “en [ook] nie”) konstruksie in die Griekse taal (soos in vers 12 gebruik word), in die hele *Corpus Graeca* (al die bekende Griekse tekste [in die Skrif en in al die ander beskikbare bronne uit die tyd van die NT]), waarin al die voorkoms van hierdie konstruksie bestudeer is, het op geen enkele voorkoms gedui waar een van die twee begrippe in hierdie konstruksie aan die ander een ondergeskik is nie. Οὐδὲ (“en [ook] nie”) funksioneer in die Griekse taal konsekwent en sonder uitsondering altyd as neweskikkende voegwoord (Köstenberger, 1995:81-103). Vers 12 (letterlik weergegee met: “Ek laat ‘n vrou nie toe om onderrig te gee of om oor ‘n man gesag uit te oefen nie ...”) kan dus nie geldig verklaar word as dat vroue deur onderrig te gee besig is om oor mans gesag uit te oefen nie. Volgens die grammaties-korrekte verstaan van die Skrifdeel word beide aktiwiteite (sowel onderrig as gesagsuitoefening) selfstandig en naas mekaar in sy geheel deur Paulus verbied en nie net gesagsuitoefening oor mans deur Woordverkondiging soos beweer word (Acta 2009:641-643) nie.
- 4.4 In die eksegeese voor die Sinode oor 1 Timoteus 2:12 word ook (verkeerdelik) verskillende waardes aan die infinitiewe ἀϋθεντεῖν (“om gesag uit te oefen”) en διδάσκειν (“om onderrig te gee”) toegeken wanneer beweer word dat “**dit daarom duidelik is**” dat 1 Timoteus 2 nie ‘n algehele verbod op gesagsuitoefening deur vroue bevat nie, maar slegs ‘n verbod op gesagsuitoefening deur die verkondiging van die Woord (Acta 2009:641-643). Hiervolgens word die infinitief διδάσκειν ([Woord]onderrig deur vroue) as ontoelaatbaar geïnterpreteer, terwyl die infinitief ἀϋθεντεῖν (gesagsuitoefening deur vroue) as toelaatbaar geïnterpreteer word (behalwe as dit deur Woordverkondiging geskied).

Volgens bogenoemde indringende studie (deur Köstenberger) is dit egter onmoontlik dat twee konsepte/aktiwiteite in 'n οὐκ – οὐδέ (“nie” – “en [ook] nie”) konstruksie onderskeidelik inherent negatiewe en positiewe waarde kan hê. Of die twee konsepte/aktiwiteite moet volgens die bedoeling van die outeur beide 'n inherente negatiewe waarde hê, óf die twee konsepte/aktiwiteite moet volgens die bedoeling van die outeur beide 'n positiewe waarde dra (Köstenberger, 2005:53-84).

5. Beswaargrond 2: Die voorskrifte aan vrou in 1 Timoteus 2:9-15 word verkeerdlik as voorskrifte wat op “die erediens” gefokus is, beskou

- 5.1 Die eksegese voor die Sinode (*Vrou slegs in diakendiens*) beweer dat die voorskrifte in 1 Timoteus 2:9-15 betrekking het op “optrede in gemeentelike samekomste” en stel: “In 1 Timoteus 2:8-15 gee Paulus ’n aanduiding van hoe die gemeente se optrede “op elke plek” ordelik ingerig moet word. Hierdie “op elke plek” word in vers 8 self gekwalifiseer as elke plek waar gebid word. Dit sou dus dui op alle geleenthede waar die gemeente saamkom om te bid en te aanbid (Douma). In hedendaagse terme: by elke erediens” (Acta 2009:640). Hierdie bevinding dat dit oor die erediens gaan, staan absoluut sentraal ten opsigte van die konklusies en aanbevelings van die Rapport (*Vrou slegs in diakendiens*):
 “Dit is duidelik dat die opdragte in 1 Timoteus 2 aangaande die vrou in die erediens betrekking het op die bediening van gesag deur Woordverkondiging en nie op die bediening van gesag in die algemeen nie ...” (Acta 2009:643.651). Indien hierdie bevinding (dat die opdragte op die erediens betrekking het) ongeldig is, is die konklusies en toepassing van die Rapport (Acta 2009:650-651) ook ongeoorloof.
- 5.2 Die woorde “samekoms” en “in die erediens” (soos in die 1983-Afrikaanse Vertaling by 1 Timoteus 2:8 en 11) kom egter nie in die grondteks voor nie, maar is invoegings wat berus op ’n interpretasie van die vertalers. Die 1933/53-Vertaling gee ’n brontekstgeoriënteerde weergawe: “... op elke plek moet bid ...” en “Die vrou moet haar in stilte laat leer in alle onderdanigheid”.
- 5.3 Die breër perikoop (1 Tim 2:1-3:16) word omarm deur ’n *inclusio* waarin die fokus op die redding van alle mense in die samelewing val (1 Tim 2:1 [gebed om redding vir “alle mense”]; 1 Tim 3:15-16 [“aan heidennasies verkondig” en “in die hele wêreld geglo”]). Die samelewing (en nie die erediens nie) is dus in hierdie gedagte-eenheid in fokus.
- 5.4 Die οὖν (dus) waarmee die opdragte in 2:8 ingelei word, dui op ’n gevolgtrekkende verbintenis met die voorafgaande gedeelte waarin ’n oproep gedoen word om gebede vir alle mense en gesagsdraers ter wille van “’n rustige en stil lewe” (in die samelewing) (1 Tim 2:1-2). Hierdeur kom dus die lewe in die algemene samelewing, en nie die erediens nie, direk in fokus.
- 5.5 Die grondteks verwys in die voorskrifte aan mans (1 Tim 2:8) bloot na “elke plek” (ἐν παντὶ τόπῳ) en nie na “by elke erediens” nie.
- 5.5.1 Paulus gebruik die uitdrukking ἐν παντὶ τόπῳ (“in/op elke plek”) slegs op drie ander plekke in die Nuwe Testament. Elke keer het dit ’n algemene en nie-kultiese (nie-erediens) betekenis: “waar ook al” (1 Kor 1:2), “oral” (2 Kor 2:14) en “oral” (1 Tess 1:8).
- 5.5.2 Die blote verwysing na “gebed” in die voorskrif aan mans kan nie sonder meer tot die gevolgtrekking lei dat gemeentesamekomste (eredienste) hier ter sprake is nie. Die Nuwe Testament getuig dat daar op ’n wye verskeidenheid van plekke gebid is: Onder meer op straathoeke (Matt 6:5), in die berge (Luk 6:12), in ’n tuin (Mark 14:32), onder ’n vyeboom (Mark 11:24), in die huis (Hand 9:11), op die dakstoep (Hand 10:9), in die binnekamer (Matt 6:6), in die tronk (Hand 16:25). Dieselfde Paulus wat hier aan die woord is, roep gelowiges ook op om “sonder ophou” (dus voortdurend en oral) “te bid” (προσεύχομαι) (1 Tess 5:17).
- 5.5.3 Verder is die voorskrif in 1 Timoteus 2:8 dat mans “sonder toorn en twis” moet bid, ook ’n aanduiding dat gedrag in die algemene samelewing (waar toorn en twis voorkom) en nie spesifiek die erediens nie – hier in fokus is.

- 5.6 Nie een van die voorskrifte aan vroue in 2:9-13 het op hulle eie 'n spesifieke kultiese (erediens) gerigtheid nie.
- 5.6.1 Wat die voorskrifte vir vroue se kleredrag en “versiering”(1 Tim 2:9) betref – is dit hoogs onwaarskynlik dat hierdie reëls net vir die erediens sou geld en dat gelowige vroue buite die erediens hulle maar kon klee en versier soos hulle wou.
- 5.6.2 Die opdrag tot “goeie werke” (1 Tim 2:10) is ooglopend op die lewe buite (vóór en ná) die erediens gefokus omdat vroue nie net in die erediens tot goeie werke opgeroep word nie.
- 5.6.3 Alhoewel die opdragte aan vroue om nie te leer (διδάσκειν) (1 Tim 2:11) of onderrig te gee nie (μανθανέτω) (1 Tim 2:12), wel in die Nuwe Testament op gesagvolle geloofsonderrig dui, vind hierdie geloofsonderrig nie net in die erediens plaas nie. Louw & Nida (1989:I:413) definieer die begrippe as: “to provide instruction in a formal or informal setting”. Paulus “leer” (διδάσκων) byvoorbeeld in Rome mense gewoon aan huis (Hand 28:31), terwyl kinders volgens 1 Timoteus 5:4 die opdrag kry om eers (aan huis) “te leer” (μανθανέτω) hoe om hulle pligte teenoor hulle eie huis na te kom.
- 5.6.4 Ook Paulus se verbod op gesagsuitoefening (ἀυθεντεῖν) deur vroue (1 Tim 2:12) kan nie direk op die erediens betrek word nie. Die begrip ἀυθεντεῖν is 'n *hapax legomenon* (enigste vermelding) in die Nuwe Testament en word in bronne buite die Bybel vir gesagsuitoefening in 'n wye verskeidenheid van kontekste gebruik (Baldwin, 2005:39-52).
- 5.7 Die motiverings wat Paulus vir die opdragte gee (1 Tim 2:13-15) en waarop die voorskrifte aan vroue berus, het betrekking op vroue se hele lewe en nie spesifiek hulle rol in die eredienste nie.
- 5.7.1 Die eerste motivering is die skeppings(volg)orde (1 Tim 2:13). Wanneer die skeppings(volg)orde as normatief en bepalend vir vroue se gedrag teenoor mans gereken word, kan die voorskrifte wat daarop berus nie net vir die kultus (erediens) geld nie. Hulle geld dan vir die vrou se totale lewe op aarde, aangesien die vrou nie net met die oog op die erediens (ná Adam) geskape is nie.
- 5.7.2 Die tweede motivering is die feit dat juis Eva mislei is en oortree het (1 Tim 2:14). Weereens raak hierdie optrede van Eva nie net die kultus (erediens) nie. As Eva se verleiding en oortreding bepalende implikasies vir vroue se posisie en gedrag teenoor mans het, geld die voorskrifte wat daarop berus vir die vrou se totale lewe op aarde.
- 5.7.3 Die derde motivering (“om kinders in die wêreld te bring” [τεκνογονίας] en in geloof, liefde en toewyding te volhard) (1 Tim 2:15) dui ook nie op sake wat spesifiek net in die erediens plaasvind nie.
- 5.8 Nie een van die verdere vooreistes vir ouderlinge of diakens in die breër perikoop (1 Tim 2:1–3:16) het 'n spesifieke kultiese (erediens-) fokus nie. Dit gaan in hierdie voorskrifte glad nie oor wat die ouderling of diaken (in die erediens) moet kan doen nie, maar veral oor watter soort persoon hulle (in die samelewing) moet wees. Ook in hierdie opsig is eerder die samelewing dus in die opdragte wat Paulus in die breër perikoop gee, in fokus.
- 6. Beswaargrond 3: Die gedagtestruktuurontleding van 1 Korintiërs 14:29-38 voldoen nie aan die vereistes van geldige Gereformeerde eksegetiese nie en 'n heuristiese funksie word verkeerdelik daaraan toegeken**
- 6.1 Volgens die selfgedefinieerde hermeneutiese vertrekpunte vir geldige Gereformeerde eksegetiese word die riglyne van Coetzee (1988) vir gedagtestruktuurontleding deur die Rapport onderskryf (Acta 2009:608) en word gestel dat dit nodig is “om 'n skerp onderskeid te maak tussen wat in die Bybel geskryf staan en die leser se verklaring daarvan” (Acta 2009:603).

Aan afleidings uit 'n gedagtestruktuurontleding (wat as verklaring self reeds die produk is van interpretasie) kan dus nie dieselfde heuristiese (= “ontdekkende” of “verklarende”) funksie as die Skrif self toegeken word nie, veral nie as dit as enigste bewys vir 'n bepaalde bevinding aangebied word (soos in die Rapport voor die Sinode) nie.

- 6.2 'n Heuristiese funksie word egter wel deur die eksegeese voor die Sinode (*Vroue nie leer-en regeerdiens*) aan die gedagtestruktuurontleding van 1 Korintiërs 14:29-38 toegeken, daarin dat die gedagtestruktuurontleding die enigste eksegetiese bewys is wat in die Rapport aangebied en waaruit die afleiding gemaak word dat die swyggebod beteken dat vroue “**by die beoordeling van die profesieë moet swyg**” (Acta 2009:635). Hierdie bevinding is die basis vir die eksegeese, gevolgtrekking en toepassing in die hele Rapport rakende 1 Korintiërs 14:26-40 (Acta 2009:637-638).
- 6.3 Om die volgende redes is die houdbaarheid van die geïdentifiseerde gedagtestruktuurontleding betwyfelbaar:
 - 6.3.1 Die gegewe gedagtestruktuurontleding ignoreer duidelike struktuurmerkers en grammatikale aanduidings (Coetzee, 1988:27-29) wat op 'n ander indeling dui as dat dit in hierdie perikoop net oor profesieë gaan:
 - 6.3.1.1 Die opdrag om te swyg kom drie keer in hierdie paragraaf voor, telkens by die bespreking van verskillende sake (σιγάτω [“stilbly”] [14:28]; σιγάτω [“stilbly”] [14:30]; σιγάτωσαν [“stilbly”] [14:34]).
 - 6.3.1.2 Drie voorwaardesinne tipeer in elke geval die drie verskillende situasies wat bespreek word (ἐὰν δὲ [“as”] [14:28]; ἐὰν δὲ [“maar as”] [14:30]; εἰ δὲ [“as”] [14:35]).
 - 6.3.1.3 Die invoer van die gedagte van die noodsaak aan orde in 14:33a (en die herhaling daarvan in 14:40) kan daarop dui dat 'n bepaalde gedagtegang (oor profesie) nou voltooi is en 'n nuwe tema (vrae tydens die samekoms) aan die orde gestel word.
 - 6.3.2 Die *inclusio* (omarming) wat die eksegeese voor die Sinode aandui (Acta 2009:635), klop nie met die teks nie omdat die begrip “orde/ordelikheid” nie in 14:26 herhaal word/voorkom nie. Vers 26 bevat wel die oproep tot “opbou” wat eerder met die vorige perikoop (14:1-25) verbind moet word. (Vgl die uitgebreide gebruik van die begrip “opbou” in 14:1,3,4,5,12,17 en 26, maar nie weer ná 14:26 nie.)
 - 6.3.3 Die interpretasie dat 14:36 by 14:33b-35 hoort (en dus deel is van die vermaning aan vroue om by die beoordeling van profesieë te swyg), word nie deur enige (geraadpleegde) kommentare ondersteun nie, en is grammaties betwyfelbaar. Die begrip “alleen” in die uitdrukking “vir julle alleen” (εἰς ὑμᾶς μόνους) in 14:36 is in 'n manlike meervoudsvorm wat aandui dat Paulus eerder 'n manlike gehoor of gehoor van gemengde geslag aanspreek, en dat sy vermaning al sy opdragte tot dusvêr raak en nie net die verbod aan vroue om tydens die erediens vrae te vra nie.
- 6.4 Die gedagtestruktuurontleding interpreteer dus die perikoop (14:29-38) verkeerdelik as sou dit in hoofsaak net oor profesieë en die beoordeling daarvan handel. Ook inhoudelik gaan 14:27-28 duidelik oor die gebruik van tale en klanke (γλώσση τις λαλεῖ). Vers 29-33a handel oor die optrede van profete en word ingelei deur προφηται δὲ, (“wat die profete betref”) terwyl 14:33b-35 gaan oor die vra van vrae as 'n mens iets te wete wil kom (εἰ δὲ τι μαθεῖν θέλουσιν). Hierdie drie sake moet (anders as in die Rapport voor die Sinode) op grond van die geïdentifiseerde struktuurmerkers (vgl 6.3.1) in die perikoop van mekaar onderskei word, onder meer ook om die volgende verdere redes.
 - 6.4.1 Profesie en spreek in tale word vroeër in die hoofstuk duidelik deur Paulus van mekaar onderskei en word as verskillende gawes van die Gees aangedui wat elkeen sy eie plek en orde het (vgl 1 Kor 14:3-4). Op 'n onwetenskaplike wyse het 14:27-28 (wat handel oor die spreek in tale) egter geen plek in die gedagtestruktuurontleding in die Rapport nie.
 - 6.4.2 Die inleidende opmerking (14:26) dat tydens gemeentesamekomste *elkeen* gewoonlik 'n bydrae het om te lewer, stel 'n verseidenheid van bydraes aan die orde (nie net profesieë nie) en skep duidelik 'n konteks waarin dit gaan oor die vraag: Wanneer kan jy jou bydrae lewer en wanneer moet jy eerder stilbly.

- Gevolgtlik word drie sulke situasies deur Paulus bespreek (spreek in tale [14:27-28], profesie [14:29-33a] en die geleentheid om vrae te vra [33b-35]).
- 6.4.3 Die vra van vrae tydens eredienste (aan profete) of as bespreking (in onderskeid van die profesieë self) was in die Joodse en Hellenistiese leefwêreld bekende praktyk (Boring, 1992:496) en is as indeling dus ook kultuurhistories verantwoordbaar.
- 6.5 Net soos die opdragte om te swyg in 14:28 (aan die persone wat in tale spreek) en 14:30 (aan die profete wat beurtelings moet praat) in die konteks van hierdie perikoop nie as absoluut beskou kan word nie (asof hierdie persone glad nooit in die samekomste mag praat nie), is dit eksegeties inkonsekwent om (soos in die eksegeese voor die Sinode) te bevind dat die opdrag aan vroue om in die samekomste te swyg (14:34), absoluut bedoel is (Acta 2009:633, 637-638). Dit is meer geloofwaardig dat hier eerder 'n spesifieke soort swyg onder bepaalde omstandighede (die stel van vrae tydens 'n samekoms) bedoel word.
- 7. Beswaargrond 4: Die gedagtestruktuurontleding van 1 Timoteus 2:11-12 voldoen nie aan die vereistes van Gereformeerde eksegeese nie en 'n heuristiese funksie word ongeldig en verkeerdlik daaraan toegeken**
- 7.1 Volgens die selfgedefinieerde hermeneutiese vertrekpunte vir geldige Gereformeerde eksegeese in die Rapport, "is dit nodig om 'n skerp onderskeid te maak tussen wat in die Bybel geskryf staan en die leser se verklaring daarvan" (Acta 2009:642). Aan 'n gedagtestruktuurontleding en afleidings daaruit kan dus nie dieselfde heuristiese funksie as aan die Skrif self toegeken word nie, veral nie as dit as enigste bewys vir 'n bepaalde bevinding aangebied word en die geïdentifiseerde gedagtestruktuur en bevindings daarby tegnies en hermeneuties bevraagteken kan word nie.
- 7.2 Die eksegeese voor die Sinode steun egter in sy verklaring van 1 Timoteus 2:11-12 en die verduideliking van die samehang van διδάσκειν ("om onderrig te gee") en αὐθεντεῖν ("om gesag uit te oefen") wel baie sterk (feitlik uitsluitlik) op '**n semi-chiastiese (oorkruis-) patroon** wat in die teks geïdentifiseer word (Acta 2009:241) en ken sodoende 'n heuristiese funksie daaraan toe. Daar word vanuit hierdie geïdentifiseerde gedagtestruktuur gekonkludeer: "*Dit blyk dus dat Paulus met die woorde οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός beskryf wat vroue sal doen as hulle in die samekoms van die gemeente sou onderrig gee, naamlik dat hulle oor mans sou gesag uitoefen. Dit is daarom duidelik dat Paulus in 1 Timoteus 2 nie 'n algehele verbod plaas op gesagsuitoefening deur vroue in die besondere ampte nie. Vroue word in hierdie gedeelte spesifiek verbied om gesag uit te oefen deur die verkondiging van die Woord*" (Acta 2009:641-642). Hierdie konklusie staan sentraal in die Rapport (*Vrou slegs in diakendiens*) en word deurgaans gehandhaaf (ook in die finale gevolgtrekking en toepassing) (Acta 2009:650, 651).
- 7.3 Die bestaan van 'n chiastiese patroon in 1 Timoteus 2:11-12 word voorts allerweë bevraagteken. Thomas Schreiner ('n bekende teenstander van vroue in die besondere diens) sê: "I question whether there is a chiasm here, because then the idea of exercising authority should have preceded teaching" (2005:216). Onder diegene wat wel 'n chiastiese patroon in 2:11-12 identifiseer, is daar ook geen eenstemmigheid oor die omvang of rangskikking van die verskillende elemente van die chiasme nie. (Vgl byvoorbeeld Barnett [1989:228-229], Fung [1987:336, Voetnoot 186], Harris [1990:340], Moo [1980:64] en Witherington [1988:120] wat almal verskil.)
- 7.4 Die aanvaarde metodologiese stappe vir gedagtestruktuurontleding is ook nie gevolg in die identifisering van die semi-chiastiese (oorkruis) patroon nie. Volgens Coetzee (1988:27) is die eerste stap in die ontleding van 'n gedagtestruktuur die herskryf van die teks op sodanige wyse "dat net een werkwoordstuk op een reël voorkom". Hierdie stap is ooglopend nie in die eksegeese voor die Sinode gevolg nie omdat γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ (vroue in stilte) en ἐν πάσῃ ὑποταγῇ (in alle onderdanigheid), wat as selfstandige elemente in die geïdentifiseerde chiasme dien (Acta 2009:641), nie werkwoordstukke is nie.

7.5 Die hermeneuse van die Rapport (Vrou slegs in diakendiens) strook verder ook nie met die skematiese voorstelling van die gedagtestruktuur-patroon wat geïdentifiseer is nie. Terwyl die chiasiese patroon wat in 2:11-12 geïdentifiseer is, skematies b (onderrig ontvang) aan b (nie onderrig gee nie) verbind, en c (onderdanigheid) aan c (nie gesagsposisie inneem nie) verbind, gaan die gepaardgaande verklaring (afleiding en interpretasie) van die struktuur van 'n ander verbinding uit, naamlik 'n verbinding tussen die eerste b-c patroon (onderrig ontvang in onderdanigheid), en 'n tweede b-c patroon (nie onderrig geen nie en nie gesagsposisie inneem nie) (Acta 2009:641-643). Die skematiese struktuur wat as bewys gebied word, ondersteun dus op geen wyse die verklaring wat daarmee saamgaan nie. Die implikasie is dat die verklaring en sy gevolgtrekkings (wat 'n sleutelrol in die finale gevolgtrekking van die rapport speel) in feite nie bewys is nie.

8. Beswaargrond 5: Die eksegesi van 1 Timoteus 2:13-15 identifiseer die openbaringshistoriese lyn verkeerd en in stryd met bestaande uitsprake deur 'n Sinode

8.1 Die eksegesi voor die Sinode beweer (by herhaling) dat die verwysings na die volgorde van die skepping en die sondeval in 1 Timoteus 2:13-14 'n openbaringshistoriese lyn verteenwoordig (Acta 2009:642).

8.2 Volgens 'n erkende definisie is openbaringsgeskiedenis "die voortgang en ontwikkeling van die openbaring van God en sy handeling in die geskiedenis" (Janse van Rensburg, 2011:203). In hierdie verband word openbaringsgeskiedenis ook getipeer as: "God se besondere optrede tot verlossing van die mens in Christus en die ontvouing van sy raadsplan in die geskiedenis wat gekenmerk word deur voortdurende groei tot 'n vervulling in die toekoms" (Helberg, 1985:9-12). Du Toit (1974:45) gebruik die treffende beeld van 'n roosknop wat oopgaan om openbaringsgeskiedenis te beskryf. Die konstatering van 'n bepaalde feitlike volgorde by die skepping en sondeval in 1 Timoteus 2:13-14 deur die eksegesi voor die Sinode kan (binne bogenoemde definisies) egter nie as 'n openbaringshistoriese lyn verstaan word nie.

8.2.1 Daar is geen voortgang of ontwikkeling in die "lyn" wat in Genesis 2-3 en 1 Timoteus 2 aangedui word nie. Die roosknop het nie oopgegaan nie. Die Christologiese vervulling en ontvouing van God se raadsplan in die redding van die mens kom glad nie in die "lyn" wat deur die eksegesi voor die Sinode (Vrou slegs in diakendiens) geïdentifiseer word, aan die orde nie. Volgens die eksegesi voor die Sinode was daar dus géén ontwikkeling in hierdie opsig nie.

8.2.2 'n Ander openbaringshistoriese lyn is by 'n vroeëre Sinode geïdentifiseer en deur daardie Sinode goedgekeur. Ingevolge hiervan word erken: "In Christus breek daar vir die verlore vrou 'n nuwe bedeling aan en verwerklik die Here sy oorspronklike bedoeling met die man en vrou deur die beeld van God in die mens te herstel" (Acta 1988:519).

8.2.3 Die verheffing van 'n bepaalde volgorde in die skepping en sondeval tot "openbaringshistoriese lyn" deur die eksegesi voor die Sinode, gee nie blyke of erkenning aan "die nuwe bedeling" wat vir die vrou aangebreek het nie en staan dus in wese teenoor die openbaringshistoriese lyn wat by Sinode 1988 geïdentifiseer en goedgekeur is.

8.2.4 Indien die volgorde van skepping en sondeval wel tot openbaringshistoriese lyn verhef word (soos in die eksegesi voor die Sinode gebeur), kan die implikasies daarvan ook nie net (selektief) beperk word tot die erediens nie, maar raak dit God se openbaring oor die totale optrede en gedrag van die gelowige vrou in kerk en samelewing. Die ernstige en wesenlik onbybelse praktiese implikasies hiervan is ooglopend.

9. Beswaargrond 6: Die eksegese van 1 Timoteus 2:13-15 wat voor die Sinode dien (Vrou slegs in diakendiens), is atomisties en hou nie rekening met die *genre* van hierdie gedeelte nie

- 9.1 Die eksegese voor die Sinode hanteer die gedagte-eenheid wat die motivering vir Paulus se opdragte aan vroue bevat (1 Tim 2:13-15) nie as 'n eenheid nie, maar selekteer in sy argumente op atomistiese wyse net die verwysings na die Ou-Testamentiese skepping (1 Tim 2:13) en sondeval (1 Tim 2:14) van die vrou. Die verwysing na die vrou se Nuwe-Testamentiese verlossing ("redding") in 2:15, wat integraal deel van hierdie gedagte-eenheid is, en wat 'n bepaalde kontras stel (vgl σωθήσεται ὄχι) deur perspektiewe op 'n nuwe bedeling (in Christus) vir die vrou te open, word in die eksegese voor die Sinode (*Vrou net in diakendiens*) geïgnoreer (Acta 2009:642-643).
- 9.2 Dit gebeur mede omdat die eksegese voor die Sinode (*Vrou slegs in diakendiens*) 1 Timoteus 2:13-15 *de facto* as prosa interpreteer, terwyl hierdie verse inderdaad 'n tipologie bevat, wat tipologies verstaan moet word.
- 9.2.1 Dit is nie vreemd dat Paulus (as opgeleide Rabbi) tipologie gebruik nie. Hy doen dit ook as hy na Adam as tipe van Christus verwys (Rom 5:12-21) en na die vrou as tipe van die kerk (Ef 5:21-33).
- 9.2.2 Selfs op sigwaarde is dit duidelik dat Paulus Adam en Eva in 1 Timoteus 2:13-15 as tipes vir die gelowige man en vrou gebruik. Dit is ook nie uitgesluit dat 'n verdere (geheel of gedeeltelike) tipologiese aanduiding van Christus (Adam) en die kerk (Eva/vrou) in hierdie verse teenwoordig is nie.
- 9.2.3 In onderskeid van prosa, wat ontologies verklaar word, moet 'n tipologie tipologies verklaar word. Dit beteken dat met 'n ontologiese verklaring die wesenlike werklikheid in fokus is, terwyl in 'n tipologiese verklaring 'n ander (aangeduide of toekomstige) werklikheid in fokus is. Die *futurum* σωθήσεται ("sal gered word") in 2:15 vind om begryplike redes nie in die ontologiese verklaring van die eksegese voor die Sinode 'n plek nie, terwyl dit wel in 'n tipologiese verklaring 'n plek sal hê as aangeduide toekomstige werklikheid (waarin die vrou/kerk/Eva gered [sal] word deur geboorte [van Jesus Christus], 'n werklikheid waarin sy dan volhard met geloof, liefde en toewyding).

10. Beswaargrond 7: Die eksegese lees 1 Korintiërs 14:26-40 nie in sy kultuurhistoriese konteks nie

- 10.1 Volgens die selfgedefinieerde hermeneutiese vertrekpunte wat in die Rapport uiteengesit word, moet geldige en geoorloofde eksegese 'n Skrifdeel binne sy kultuurhistoriese konteks verklaar (Acta 2009:606) en met verrekening van die huidige konteks toepas (Acta 2009:607). Die eksegese voor Sinode 2009 (*Vrou nie in leer- en regeerdiens*) maak egter 'n direkte oorgang van die "gemeentelike samekomste" in Korinte na die eredienste vandag, sonder om die beduidende verskille tussen dié twee kontekste te verreken¹.
- 10.2 Die eksegese voor die Sinode stel: "*Die sogenaamde swyggebod van 1 Korintiërs 14:34 hou duidelik verband met optrede tydens gemeentelike samekomste*" (Acta 2009:633) en maak die volgende gevolgtrekking: "*Dit beteken dat vroue nie tydens die gemeentelike samekomste as voorgangers van die gemeente mag optree, onder meer deur te bid of te preek nie. Hierdie verklaring, wat wyd in Gereformeerde kringe onderskryf word, hou in dat vroulike lidmate nie in kerklike eredienste die leiding mag neem deur voor te gaan in gebed of prediking nie*" (Acta 2009:633).
- 10.3 Om die volgende redes moet hierdie gevolgtrekking en toepassing bevraagteken word:
- 10.3.1 Die eerste-eeuse "gemeentesamekomste" het verskeie elemente bevat wat nie vandag deel van die "kerklike eredienste" is nie (Barnard, 1981:105-165):

¹ Die verskil tussen destydse samekomste en hedendaagse eredienste word wel erken (Acta 2009:637) maar nie verreken nie.

- 10.3.1.1 Die gemeente het in die samekomste informeel saam geëet en wyn gedrink (1 Kor 11:17-22).
- 10.3.1.2 Spontane optrede/deelname deur die teenwoordiges in die samekoms in die vorm van “’n psalm, ’n onderwysing, ’n openbaring, ’n ongewone taal of klank, ’n uitleg daarvan” is in die samekomste toegelaat (1 Kor 14:26).
- 10.3.1.3 Dialogiese preek/profesie-beoordeling met vrae en bespreking het tydens die samekoms plaasgevind (1 Kor 14:29).
- 10.3.1.4 Verkiesing/aanwys/uitstuur van ampsdraers het tydens gemeentesamekomste plaasgevind (Hand 15:22).
- 10.3.2 Ook die profesieë waarvan in 1 Korintiërs sprake is, kom nie vandag meer net so as ’n liturgiese element in Gereformeerde eredienste voor nie, en kan nie sonder meer met die prediking vandag vergelyk word nie. (Profesie word deur die Rapport voor die Sinode self gedefinieer as “’n openbaring wat iemand persoonlik ontvang en oortel” [Acta 2009:632]. Hedendaagse prediking staan eerder in nouer verband met “lering”, wat in die Rapport as “die prediking van die woord van God” gedefinieer word [Acta 2009:632].)
- 10.3.3 Die beoordeling/bespreking van profesieë waarvan 1 Korintiërs 14 melding maak, is dus vandag op geen manier deel van die Gereformeerde erediens / gemeentesamekomste nie, en dit is nie geldig/geoorloof om voorskrifte in verband hiermee direk (net so) op hedendaagse prediking van toepassing te maak soos in die Rapport voor die Sinode gebeur (Acta 2009:633) nie.

11. Beswaargrond 8: Die eksegeese van 1 Korintiërs 14:26-40 dra ongeoorloof die gedagte van “nie-amptelike” profesieë deur vroue in die teks in

- 11.1 In sy wese is Gereformeerde eksegeese “uitleg” van die Skrif en moet daarteen gewaak word om gedagtes op ’n ongeldige wyse in die Skrif “in te lê”.
- 11.2 Die eksegeese voor die Sinode (*Vroue nie in die leer- en regeerdiens*) stel egter in ’n poging om 1 Korintiërs 11 en 1 Korintiërs 14 te harmonieer: “*Hierdie verklaring sluit nie die moontlikheid uit dat vroue destyds profesieë van openbarings wat hulle ontvang het, spontaan en nie-amptelik in die samekomste kon uitspreek nie*” (Acta 2009:633). Die onderskeid “amptelike/nie-amptelike” profesieë word ook verder in Rapport gebruik (Acta 2009:634).
- 11.3 Om die volgende redes moet die beskrywing van vroue se profesieë as “nie-amptelik” as ongeldige eksegeese beskou word:
 - 11.3.1 Daar is geen aanduiding in 1 Korintiërs 11:5,13 of 1 Korintiërs 14:29-35 (of in die res van die Skrif) dat die profesieë deur vroue as minder “amptelik” as die profesieë van mans beskou is nie.
 - 11.3.2 Die voorrang wat profesieë in die samekomste moet geniet, en goeie orde waarmee dit in die formele gemeentelike samekomste moet plaasvind, word duidelik deur Paulus onderstreep (1 Kor 14:1,5, 29-33). In die konteks van die perikoop dra geen profesie dus ’n “nie-amptelike” karakter nie.
 - 11.3.3 Profesieë word in 1 Korintiërs 14:6 deur Paulus op dieselfde vlak (ewe-amptelik) as “kennis” (γνώσει), “lering” (διδασχῆ) en “openbaring” (ἀποκαλύψει) hanteer. Terwyl “onderwysing” (διδασχῆν) en “openbaring” (ἀποκαλύπτειν) op hulle beurt weer in 1 Korintiërs 14:26 op dieselfde vlak as “’n psalm” (ψαλμὸν), “’n ongewone taal of klank” (γλωσσάν) of “’n uitleg daarvan” (ἐρμηνείαν) hanteer word.
 - 11.3.4 Die feit dat bogenoemde bydraes tot die samekomste (openbaring en lering ingesluit) volgens 1 Korintiërs 14:26 deur “elkeen” (ἕκαστος) hanteer kon word, spreek ook teen die gedagte dat lering in teenstelling tot profesieë amptelik was.

12. Beswaargrond 9: Die standpunt dat die swyggebod in 1 Korintiërs 14:34 betrekking het op die beoordeling van profesieë deur vroue, is eksegeties onhoudbaar

- 12.1 Die eksegetiese voor die Sinode (*Vrou nie in die leer- of regeerdiens*) stel: “Dit blyk egter dat die “swyggebod” van 1 Kor 14:34 ook die beoordelings van profesieë behels” (Acta 2009:634) en: “*almal mag profeteer, maar net sekere mag beoordeel*” (Acta 2009:635).
- 12.2 Hierdie interpretasie is strydig met 14:29 wat aandui dat diegene wat die profesieë moet beoordeel, “die ander” (οἱ ἄλλοι) is. Daar is baie sterk aanduidings dat hierdie “die ander” as “almal” of “die res van die gemeente” verstaan moet word:
- 12.2.1 “Die ander” (οἱ ἄλλοι) in 14:29 hou verband met Paulus se drievoudige gebruik van die inklusiewe begrip “almal” (πάντες) in 14:31. Hy verseker die gemeente dat almal kan profeteer en sodat almal kan verstaan en almal bemoedig kan word. Hy moedig die hele gemeente ook in 14:1 aan om hulle almal op profesie toe te lê en voorsien in 14:24 ‘n situasie waar ‘n ongelowige of buitstaander die gemeente binnekom en vind dat almal profeteer. In so ‘n retoriese situasie word “die ander” duidelik bedoel as “die res van die gemeente” (dié wat nie op daardie stadium profeteer nie).
- 12.2.2 In 14:37 nooi Paulus ook “enigee” (τις) (wat dink dat hulle ‘n profeet of ‘n ander gawe van die Gees besit) uit om sy eie uitsprake te beoordeel.
- 12.2.3 Die opdrag om profesieë te toets, word in 1 Tessalonisense 5:21 as deel van die algemene opdragte aan die hele gemeente gestel.
- 12.2.4 Ook in 1 Johannes 4:1 word die opdrag om profesieë te beoordeel aan al “die geliefdes” gegee.
- 12.2.5 Op geen ander plek in die Skrif word geleer dat die beoordeling van profesieë ‘n eksklusiewe kerkraad(ouderling)funksie is, soos beweer word (Acta 2009:637), nie.

13. Beswaargrond 10: Die eksegetiese oor 1 Korintiërs 14:26-40 leer verkeerdlik en op ‘n inkonsekwente wyse die universele hoofskap van alle mans oor alle vroue

- 13.1 Die eksegetiese voor die Sinode (*Vrou nie in die leer- en regeerdiens*) stel in sy eksegetiese van 1 Korintiërs 14:26-40: “By gemeentelike samekomste word vroue, as gevolg van die onderdanigheid wat hulle aan hulle mans verskuldig is, nie toegelaat om te praat nie maar moet hulle swyg” (Acta 2009:633). Duidelik word hier bevind dat onderdanigheid van die getroude vrou teenoor haar eie man hier ter sprake is.
- 13.2 In samevattende formulering van die eksegetiese word hierdie bevinding egter verander na: “God het aan vroulike lidmate (ongekwalifiseerd) in die kerk ‘n besliste opdrag tot onderdanigheid gegee, naamlik dat sy erkenning moet gee aan die man se hoofskap ...” (Acta 2009:637). Ook onder die gevolgtrekking en toepassing van die eksegetiese word gepraat van “vroulike lidmate” en “vroue” in die algemeen (Acta 2009:637-638).
- 13.3 Die verskuiwing wat in bogenoemde uitsprake na vore kom (van onderdanigheid aan “haar man” - na onderdanigheid aan “alle mans”) is ‘n wesenlike verandering en kan nie vanuit die gegewe Skrifdeel (1 Kor 14:26-40) gemotiveer word nie.
- 13.4 Die universele hoofskap van alle mans oor alle vroue word ook nêrens in die res van die Skrif geleer nie (Acta 2009:631).
- 13.5 Indien “die skeppings(volg)-orde” gebruik word om die hoofskap van alle mans oor alle vroue te motiveer (soos in die eksegetiese van 1 Tim 2:8-15 gebeur [Acta 2009:642]) is die onvermydelike (en on-Skriftuurlike) implikasie dat alle vroue (as gevolg van die manier waarop hulle geskape is) aan alle (selfs ook ongelowige) mans onderdanig moet wees. So ‘n standpunt het vêrreikende (en onbybelse) implikasies vir vroue se rol in die samelewing vandag, en sou in praktyk beteken dat Christen-vroue dieselfde samelewings-bepelings opgelê word as wat vir Moslem-vroue geld.

14. Slot

Dit is (in die lig van bostaande besware) ons oortuiging dat die eksegeese in die Rapport voor die 2009-Sinode (ingevolge waarvan plaaslike kerke daarvan weerhou word om vroulike lidmate wat oor die nodige gawes en kwalifikasies beskik, as ouderlinge en predikante te beroep) op sleutelpunte in só 'n mate onwetenskaplik en (binne die reëls van die Gereformeerde hermeneutiek) ongeoorloof/onhoudbaar is, dat geldige en bindende afleidings (in die Naam van die Here) nie met sekerheid daaruit gemaak, en lidmate en kerke se gewetens gevolglik daardeur gebind kan word nie.

BRONNELYS

- ACTA van die drie en veertigste Nasionale Sinode. 1988. Potchefstroom : Potchefstroom Herald.
- ACTA van die vyftigste Nasionale Sinode en tiende Sinode Middellande in die eerste Algemene Sinode. 2009. Potchefstroom : Potchefstroomse Teologiese Publikasies.
- BALDWIN, H.S. 2005. An important word: Ἀὐθεντεῖν in 1 Timothy 2:12. (In: Köstenberger, A.J. & Schreiner, T.R. eds. *Women in the Church*. Grand Rapids : Baker. p. 39-52.)
- BARNARD, A. 1981. Die erediens. Pretoria : NG Kerkboekhandel.
- BARNETT, P.W. 1989. Wives and Woman's ministry (1 Timothy 2:11-15). *Evangelical Quarterly*, 61:225-238.
- BORING, M.E. 1992. Prophecy (Early Christian). (In: Freedman, D.N. ed. *Anchor Bible Dictionary*. New York : Doubleday. p. 495-502.)
- COETZEE, J.C. 1988. Gedagtestruktuurontleding en die eksegeese van die Heilige Skrifte. (In: Coetzee, J.C. red. *Koninkryk, Gees en Woord. Huldigingsbundel aangebied aan Prof Dr Lambertus Floor*. Pretoria : NG Kerkboekhandel. p. 19-37.)
- DU TOIT, S. 1974. Openbaringsgeskiedenis van die Ou Testament. Potchefstroom : Pro Rege Pers.
- FUNG, R.Y.K. 1987. Ministry in the New Testament. (In: Carson, D.A. red. *The church in the Bible and the world*. Grand Rapids : Baker. p. 154-212.)
- HARRIS, T.J. 1990. Why did Paul mention Eve's deception? A Critique of PW Barnett's interpretation of 1 Timothy 2. *Evangelical Quarterly*, 62:335-352.
- HELBERG, J.L. 1985. Openbaringsgeskiedenis van die Ou Testament. Inleiding. Th. B. gids. Potchefstroom : PU vir CHO.
- JANSE VAN RENSBURG, F. 2011. red. Preekgeboorte. Van eksegeese tot preek. Potchefstroom : Potchefstroomse Teologiese Publikasies.
- KÖSTENBERGER, A.J. 1995. A complex sentence structure in 1 Timothy 2:12 (In: Köstenberger, A.J. & Baldwin, H.S. eds. *Women in Church: A fresh analysis of 1 Timothy 2:9-15*. Michigan : Baker Books. p. 81-104.)
- LOUW, J.P. & NIDA, E.A. 1989. Greek-English Lexicon of the New Testament based on semantic domains. Vol. 1 & 2. Cape Town : Bible Society of South Africa.
- MOO, D.J. 1980. 1 Timothy 2:11-15: Meaning and significance. *Trinity Journal*, 1:198-222.
- SCHREINER, T.R. 2005. An interpretation of 1 Timothy 2:9-15. A dialogue with scholarship. (In: Köstenberger, A.J. & Schreiner, T.R. eds. *Women in the Church*. Grand Rapids : Baker. p. 85-120.)
- VAN TILBORG, S. 1996. Reading John in Ephesus. Leiden : Brill.
- WITHERINGTON, B. 1988. Women in the earliest churches. Society of New Testament Studies Monograph Series 59. Cambridge : Cambridge University Press.

F. KOMMISSIERAPPORT BESWAARGRONDE OOR 1 TIMOTEUS 2 – MINDERHEIDSRAPPORT

1. Opdrag

1.1 Beoordeling van die volgende beswaargronde:

1.1.1 Beswaarskrif GK Krugersdorp 2015 (21.5): Beswaargronde 1, 2, 4, 5, 6.

1.1.2 Beswaargrond 5 van GK Krugersdorp (2015) is deur 'n afspraak met die *Kommissie Openbaringshistoriese gronde* deur hulle hanteer.

Besluit: Punte 1.1.1 en 1.1.2 kennis geneem.

2. Sake ter kennisname

2.1 Al die tersaaklike Beswaarskrifte is deurgewerk en bespreek.

2.2 Verskeie persone het voortdurend deelgeneem aan die Kommissie se werksaamhede, terwyl andere op 'n ad hoc basis toeligting aan die Kommissie gegee het.

2.3 Daar is uiteindelik by 'n punt gekom dat die lede van die Kommissie in twee groepe verdeel het, om die Meerderheids- en Minderheidsrapporte te kon saamstel.

- 2.4 Spesifiek ten opsigte van die Minderheidsrapport word gestel dat die tydsdruk daartoe gelei het dat nie alle punte waar verskil word, hanteer is nie, maar wel die twee belangrike beswaargrond in die beswaar van GK Krugersdorp (2015) soos hieronder aangedui.

Besluit: Punte 2.1 tot 2.4 kennis geneem.

3. (21.2) GK Krugersdorp 2015: Beoordeling van beswaargrond 1

3.1 *Bewering deur Beswaarskrif*

Die Beswaarskrif beweer dat die eksegeese en gevolgtrekkings in die Rapport van 2009 in stryd is met dit wat volgens die Griekse grammatika en getuienis van die teks toelaatbaar is.

3.2 *Beredenering deur Beswaarskrif*

- 3.2.1 Die beswaargrond fokus op die betekenis van die woorde “*Ek laat die vrou egter nie toe om onderrig te gee of oor die man te heers nie*” (1 Tim 2:12).

- 3.2.2 Spesifiek fokus die beswaargrond oor die verhouding tussen die frase “*nié om onderrig te gee*” en die frase “*of om te heers nie*”.

- 3.2.3 **Die Beswaarskrif stel eerstens** dat Sinode 2009 die begrip *om onderrig te gee* gebruik om die begrip *om gesag uit te oefen* te verklaar wanneer Sinode 2009 stel:

Dit blyk dus dat Paulus met die woorde οὐδὲ ἀφέντεῖν ἀνδρός beskryf wat vroue sal doen as hulle in die samekoms van die gemeente sou onderrig gee, naamlik dat hulle oor mans sou gesag uitoefen.

- 3.2.3.1 Die Beswaarskrif beweer dat sodanige verstaan – naamlik dat een begrip die ander begrip verklaar en dus aan die ander begrip ondergeskik is – volgens die Griekse grammatika nie moontlik is nie wanneer die begrippe deur die voegwoord *en ook nie* (οὐδὲ) met mekaar verbind word.

- 3.2.3.2 Die Beswaarskrif gebruik as bewys hiervoor die studie van Köstenberger wat – volgens die Beswaarskrif – stel dat *en ook nie* **konsekwent neweskikkend** gebruik word.

- 3.2.3.3 Die Beswaarskrif beweer verder dat Paulus – volgens Sinode 2009:641-643 – net een aksie verbied, naamlik gesagsuitoefening oor mans deur Woordverkondiging.

- 3.2.3.4 Uiteindelik beweer die Beswaarskrif dat Sinode 2009 juis hier fouteer deur te stel dat Paulus net een aktiwiteit verbied, in plaas daarvan om te besef dat twee aktiwiteite (sowel onderrig as gesagsuitoefening) deur Paulus verbied word.

- 3.2.4 Die Beswaarskrif stel **tweedens** dat Sinode 2009 verskillende inherente waardes aan die begrippe *om onderrig te gee* en *om gesag uit te oefen* toeken, juis wanneer gestel word:

... dit daarom duidelik is dat 1 Timoteus 2 nie 'n algehele verbod op gesagsuitoefening deur vroue bevat nie, maar slegs 'n verbod op gesagsuitoefening deur die verkondiging van die Woord.

- 3.2.4.1 Die Beswaarskrif stel naamlik dat met hierdie uitspraak van Sinode 2009 die aktiwiteit *Woordonderrig deur vroue* as ontoelaatbaar beskou word, terwyl die aktiwiteit *gesagsuitoefening deur vroue* as toelaatbaar gesien word.

- 3.2.4.2 Die Beswaarskrif beweer egter dat sodanige verstaan – naamlik dat een aktiwiteit negatief en die ander positief is – volgens die Griekse grammatika nie moontlik is nie wanneer die twee aktiwiteite deel is van 'n *nie – en ook nie* konstruksie.

- 3.2.4.3 Die Beswaarskrif gebruik as bewys hiervoor weer die studie van Köstenberger wat – volgens die Beswaarskrif – stel dat die twee aktiwiteite in die *nie – en ook nie* – konstruksie dieselfde inherente waarde behoort te hê – beide positief of beide negatief.

Besluit: Punte 3.1 tot 3.2.4.3 kennis geneem.

3.3 *Beoordeling van beswaargrond*

- 3.3.1 Die Beswaarskrif is korrek om te stel dat die begrip *om onderrig te gee* deur Sinode 2009 gebruik word om die begrip *om gesag uit te oefen* te verklaar. Die Rapport stel immers self onder andere:

- In die tweede b-c patroon word die onderrig (διδάσκειν) wat gegee word ook **nader omskryf** deur “nie gesagsposisies in neem nie” (Acta 2009:653, 10.9.4.3.b)*
- 3.3.2 Die Beswaarskrif is korrek wanneer dit stel dat Paulus – volgens die Rapport van Sinode 2009 – net een aksie verbied. Sinode 2009:651 het naamlik pertinent gestel (10.9.6b):
Die opdragte in 1 Timoteus 2 aangaande die vrou in die erediens het spesifiek betrekking op die bediening van gesag deur Woordverkondiging en nie op die bediening van gesag in die algemeen nie.
- 3.3.3 Die Beswaarskrif is verder korrek wanneer dit stel dat in die Griekse grammatika en ook nie konsekwent neweskikkend gebruik word. Köstenberger stel naamlik in sy studie (beklemtoning deur Kommissie):
*οὐδέ functions not as a subordinating but as a coordinating conjunction. (2005:66)
Thus, 1 Timothy 2:12 is an instance of the first pattern, in which the exercise of two is prohibited ... (2005:66)
Kenner concurs that the contention of the present essay is “probably correct that “have authority” should be read as **coordinate** with teach rather than as subordinate (2005:82).*
- 3.3.4 Waar die begrippe *om onderrig te gee* en *om te heers* dus koördinerend gebruik word (4.3.3), kan nie gestel word dat net een aksie verbied word nie (4.3.1 en 4.3.2) en is die Beswaarskrif korrek om te stel dat die Rapport van 2009 op hierdie punt in stryd is met die Griekse grammatika.
- 3.3.5 Die **tweede motivering van hierdie beswaargrond** (4.2.4) fokus op die volgende grammatiese reël:
*Wanneer twee aktiwiteite met die **nie – en ook nie** konstruksie aan mekaar verbind word, is hierdie twee aktiwiteite of **albei** inherent positief of **albei** inherent negatief. Daarmee word beide dan verbied – of omdat die positiewe aktiwiteite in sekere situasies nie van pas is nie of omdat die negatiewe aktiwiteite vanselfsprekend nie gepas is nie.*
- 3.3.6 Die Beswaarskrif is korrek om af te lei dat Sinode 2009 verskillende waardes aan *om onderrig te gee* en aan *om gesag uit te oefen* toegeken het. Indien Sinode 2009 naamlik ‘n positiewe inherente waarde aan beide *om onderrig te gee* en *om gesag uit te oefen* toegeken het, moes, volgens die betrokke grammatiese reël beide die *onderrig gee* en die *gesag uitoefen* ontoelaatbaar geword het toe die spesifieke situasie (dat vroue die aksies uitvoer in die erediens) daarop toegepas is.
- 3.3.7 Sinode 2009 stel egter in die volgende gevolgtrekking dat wanneer die spesifieke situasie (dat vroue die aksies uitvoer in die erediens) na vore kom, een aktiwiteit wel toelaatbaar is (*om gesag uit te oefen*), terwyl die ander aktiwiteit nie toelaatbaar is (*om te leer*):
Die opdragte in 1 Timoteus 2 aangaande die vrou in die erediens het spesifiek betrekking op die bediening van gesag deur Woordverkondiging en nie op die bediening van gesag in die algemeen nie. Hierdie opdragte kan nie van toepassing gemaak word op die bediening van Christus se gesag in die diens van barmhartigheid nie.
- 3.3.8 In die lig van die grammatiese reël (4.3.5), die Sinode se teenoorstaande hantering van die toelaatbaarheid van die twee begrippe *om te leer* en *om gesag uit te oefen* (4.3.7) en die korrekte afleiding wat die Beswaarskrif hieroor maak rondom die inherente waarde wat deur die Sinode aan die twee begrippe toegeken word (4.3.6) is die Beswaarskrif korrek om te stel dat die Rapport van 2009 op hierdie punt in stryd is met die Griekse grammatika.

Besluit: Punte 3.3 tot 3.3.8 kennis geneem.

3.4 *Bevinding oor beswaargrond*

- 3.4.1 Die grondliggende saak in hierdie beswaargrond is die vraag of Sinode 2009 in die verklaring van die frase *Ek laat die vrou egter nie toe om onderrig te gee of oor die man te heers nie* (1 Tim 2:12) getrou gebly het aan dit wat volgens die Griekse grammatika en die getuienis in die teks toelaatbaar is.

- 3.4.2 Die Beswaarskrif het genoegsaam aangetoon dat die naderverklarende gebruik van die begrippe *om onderrig te gee* en *om te heers* grammaties onhoudbaar is, aangesien die verbinding van die begrippe deur die voegwoord *en ook nie* (οὐδέ) **konsekwent neweskikkend** verstaan moet word.
- 3.4.3 Die Beswaarskrif het ook genoegsaam aangetoon dat die teenoorstaande aarde wat aan die twee begrippe *om te leer* en *om gesag uit te oefen* toegeken is, grammaties onhoudbaar is wanneer die twee aktiwiteite deel is van 'n *nie – en ook nie* konstruksie.

Besluit: Punte 3.4.1 tot 3.4.3 kennis geneem.

3.5 Aanbeveling

- 3.5.1 Die beswaargrond slaag.

Besluit: Aanbeveling afgekeur.

4. (21.2) GK Krugersdorp 2015: *Beoordeling van beswaargrond 2*

4.1 *Bewering deur Beswaarskrif*

Die Beswaarskrif beweer in beswaargrond 2 dat die voorskrifte aan vroue in 1 Timoteus 2:9-15 verkeerdlik as voorskrifte wat op die erediens fokus, beskou word.

Besluit: Kennis geneem.

4.2 *Beredenering deur Beswaarskrif*

- 4.2.1 Die Beswaarskrif verwys eers na Sinode 2009 se uitspraak dat die voorskrifte in 1 Timoteus 2:9-15 op ***optrede in gemeentelike samekomste*** betrekking het en gee dan twee bevindings van Sinode 2009 waarin gestel word dat die opdragte in 1 Timoteus 2 op *die erediens* betrekking het.
- 4.2.2 Die Beswaarskrif stel verder dat hierdie bevinding dat 1 Timoteus 2:8-15 oor die erediens gaan, absoluut sentraal staan in die besluit van Sinode 2009.
- 4.2.3 Die Beswaarskrif stel dat die woorde *samekoms* (1 Tim 2:8) en *erediens* (1 Tim 2:11) nie in die Griekse teks van die Nuwe Testament voorkom nie en dus invoegings is op grond van die interpretasie van die vertalers.
- 4.2.4 Die Beswaarskrif beweer dat die breër perikoop (1 Tim 2:1-3:16) deur 'n *inclusio* omraam word waarin die fokus val op die redding van alle mense in die samelewing en dat gevolglik die samelewing en nie die erediens nie in hierdie gedagte-eenheid in die oog is.
- 4.2.5 Die Beswaarskrif beweer verder dat 1 Timoteus 2:8 deur die verbindingswoord *dus* met die voorafgaande gedeelte en spesifiek met die *rustige en stil lewe* (*in die samelewing*) verbind word en daarom ook die lewe in die algemene samelewing en nie in die erediens nie direk in fokus bring.
- 4.2.6 Die Beswaarskrif fokus ook op die betekenis van die woorde ἐν παντί τόπῳ in 1 Timoteus 2:8 en stel dat dit eerder as *in elke plek* en nié as *by elke erediens* nie vertaal behoort te word.
- 4.2.7 Die Beswaarskrif beweer verder dat die voorskrifte aan die vroue in 1 Timoteus 2:9-13 nie (net) op die erediens betrekking het nie.
- 4.2.8 Die Beswaarskrif beweer ook dat die motiverings vir die opdragte (soos dit in 1 Timoteus 2:13-15 na vore kom) op vroue se hele lewe betrekking het en nie spesifiek op hul rol in die erediens nie.
- 4.2.9 Die Beswaarskrif wys ook daarop dat die voorvereistes vir ouderlinge of diakens in die breër perikoop handel oor die tipe persoon wat hulle (in die samelewing) behoort te wees en nie oor wat hulle (in die erediens) moet doen nie.

Besluit: Punte 4.2.1 tot 4.2.9 kennis geneem.

4.3 *Beoordeling van beswaargrond*

- 4.3.1 Die Beswaarskrif is korrek dat in die uitdrukking in die 1983-vertaling (*by elke plek van samekoms*) die woord *samekoms* nié in 2:8 in die grondteks staan nie. Al woorde wat in 2:8 in die Griekse teks voorkom, is die woorde op elke plek (ἐν παντί τόπῳ). Gevolglik verwys die 1933/53-vertaling ook net na *op elke plek*. Die Griekse teks self dui dus nié aan dat dit hier om die erediens gaan nie.

- 4.3.2 Eweneens is die Beswaarskrif korrek dat in 2:11 die woorde in die 1983-vertaling (*in die erediens*), nie in die grondteks staan nie – en daarom ook nie in die 1933/53-vertaling voorkom nie. Ook hier dui die Griekse teks self dus nie aan dat dit hier om die erediens gaan nie.
- 4.3.3 Die Beswaarskrif wys tereg op die *inclusio* wat 1 Timoteus 2:1–3:16 omraam en wat die gelowiges oproep om op 'n sekere manier in die samelewing te leef sodat die redding van die mense in die samelewing bevorder kan word. Alhoewel die *inclusio* nie kan impliseer dat in hierdie perikoop nie ook op optrede in die erediens gefokus kan word nie, wys dit wel dat die Beswaarskrif tereg stel dat uiteindelik die samelewing en nie die erediens nie, die fokuspunt van hierdie perikoop is.
- 4.3.4 Die Beswaarskrif is korrek om te wys op die sterk verbintenis tussen 1 Timoteus 2:8 en die voorafgaande 1 Timoteus 2:1-7 deur die verbindingswoord *dus* (οὕν). Dat daar dus 'n verband tussen die *gebede op elke plek* en die gebede ter wille van die samelewing is, kan nie ontken word nie. Gevolglik is die Beswaarskrif korrek om te stel dat die lewe in die samelewing hiermee in fokus kom. Tog kan uit die verbinding op sigself nie afgelei word dat die aksie van gebed wat hier in fokus is, nie tydens die eredienste plaasvind nie. Gevolglik gaan die Beswaarskrif se bewoording te ver wanneer gestel word dat uit die gebruik van die *dus* afgelei kan word dat nie die erediens direk in fokus is nie.
- 4.3.5 Ten opsigte van die betekenis van die woorde ἐν παντὶ τόπῳ (in elke plek) die volgende:
- 4.3.5.1 Die Beswaarskrif is korrek wanneer dit beklemtoon dat die woorde ἐν παντὶ τόπῳ nie opsigself as by elke erediens vertaal kan word nie.
- 4.3.5.2 Die Beswaarskrif is ook korrek wanneer dit daarop wys dat die woorde op drie ander plekke gebruik word ... en dat dit daar dan nie na die gemeentelike samekomste verwys nie, maar wel na lokaliteite in die wêreld.
- 4.3.5.3 Die Beswaarskrif wys ook tereg daarop dat daar op verskeie plekke gebid is en dat daar dus nie sonder meer gesê kan word dat dit hier net om die eredienste gaan nie.
- 4.3.5.4 Die Beswaarskrif is verder reg dat die gedrag (sonder toorn en twis) ook gedrag van die Christene in die algemene samelewing kan aandui, maar gaan te ver om daaruit af te lei dat dit nie ook op gedrag tydens die erediens kan dui nie.
- 4.3.5.5 Met die Beswaarskrif se beredenering is dit egter wel voldoende bewys (vgl 5.3.5.1–5.3.5.4) dat die begrip ἐν παντὶ τόπῳ nie noodwendig na die gemeentelike samekomste verwys nie en dat gevolglik nie kategoriees gestel kan word dat 1 Timoteus 2:8 na voorskrifte vir die lewe van die Christenmans **net tydens eredienste** verwys nie.
- 4.3.6 Ten opsigte van die vraag of die voorskrifte aan die vroue (1 Timoteus 2:9-12) op hul eie 'n spesifiek kultiese gerigtheid het, die volgende:
- 4.3.6.1 Die Beswaarskrif bewys genoegsaam vir elkeen van die voorskrifte aan die vroue dat die optrede waartoe die Christenvroue opgeroep word, nie net tot die erediens beperk kan word nie.
- 4.3.6.2 Die Beswaarskrif is dus reg dat uit die opdragte **op sigself** nie afgelei kan word dat die opdragte gerig is op optrede **spesifiek** in die erediens nie.
- 4.3.7 Ten opsigte van die vraag of die motiverings van die voorskrifte aan die vroue (1 Timoteus 2:13-15) die volgende:
- 4.3.7.1 Die Beswaarskrif bewys genoegsaam vir elkeen van die motiverings vir die voorskrifte aan die vroue dat die motiverings die vroue se hele lewe raak en nie net tot die erediens beperk kan word nie.
- 4.3.7.2 Die Beswaarskrif is dus reg dat uit die motiverings **op sigself** nie afgelei kan word dat die voorskrifte aan vroue in 1 Timoteus **spesifiek** op die erediens gefokus is nie.

4.3.8 In die Beswaarskrif se verwysing na die verdere voorvereistes vir ouderlinge en diakens word gefouteer wanneer gestel word dat dit glad nie gaan oor wat die ouderling of diaken (in die erediens) moet kan doen nie, maar veral oor watter persoon hulle (in die samelewing) moet wees. Alleen al die vereiste dat die ouderling bekwaam moet wees om te kan onderrig, raak wél die ouderling se optrede in die gemeente. Hierdie motivering is dus nie geldig nie.

Besluit: Punte 4.3.1 tot 4.3.8 kennis geneem.

4.4 *Bevinding oor beswaargrond*

4.4.1 Die grondliggende saak in hierdie beswaargrond is die vraag of die bevinding deur Sinode 2009 dat die voorskrifte in 1 Timoteus 2:8-15 *na optrede in gemeentelike samekomste (in die erediens)* verwys, korrek is. Sinode 2009 stel immers dat die voorskrifte aandui hoe die gemeente se optrede op *elke plek* moet wees en sê uiteindelik dat dit in hedendaagse terme op *elke erediens* dui (Acta, 2009:640).

4.4.2 Daar moet dus deur die Beswaarskrif **bewys** word dat die voorskrifte in hierdie perikoop **nié noodwendig** na optredes tydens eredienste verwys nie.

4.4.3 Die Beswaarskrif het absoluut aangetoon dat **die Griekse teks nie gebruik kan word** om te sê dat 1 Timoteus 2:8-15 noodwendig voorskrifte gee wat op die erediens fokus nie (5.3.1-5.3.2).

4.4.4 Die Beswaarskrif het genoegsaam aangetoon dat **die sintaksis en struktuur van 1 Timoteus 2 nie gebruik kan word** om te sê dat 1 Timoteus 2:8-15 noodwendig voorskrifte gee wat op die erediens fokus nie (5.3.3-5.3.4).

4.4.5 Die Beswaarskrif het genoegsaam aangetoon dat **die inhoud van 1 Timoteus 2 nie gebruik kan word** om te sê dat 1 Timoteus 2:8-15 noodwendig voorskrifte gee wat op die erediens fokus nie (5.3.5-5.3.7).

Besluit: Punte 4.4.1 tot 4.4.5 kennis geneem.

4.5 *Aanbeveling*

4.5.1 Die beswaargrond slaag.

Besluit: Aanbeveling afgekeur.

G. KOMMISSIERAPPORT BESWAARGRONDE OOR 1 TIMOTEUS 2 – MEERDERHEIDSRAPPORT

1. Opdrag

Adviseer die Sinode oor die Beswaarskrif van GK Krugersdorp mbt 1 Timoteus.

Besluit: Kennis geneem.

2. Inleidende opmerkings

Die beswaardes beweer dat hulle met die Beswaarskrif sleutelpunte van die eksegeese in die 2009-Rapport weerlê (3.3 en 3.4 van die Beswaarskrif). Dit blyk egter dat die “sleutelpunte” wat in die Beswaarskrif uitgewys en betwis word, nie werklik in die 2009-Rapport sleutelpunte is nie. Weliswaar staan die eksegeese van 1 Timoteus 2 en 1 Korintiërs 14 sentraal in die eksegeese-deel van die Rapport, maar die aspekte daarvan wat in die Beswaarskrif opgeneem en bevraagteken word, gaan oor ‘n aantal detail-aspekte van die eksegeese wat nie werklik die kern van die Rapport raak nie. Die eintlike sleutelpunte van die eksegeese-deel – waarby die Beswaarskrif verbystuur – is sake soos:

- Vroue word iets verbied wat mans nie verbied word nie (1 Kor 14 en 1 Tim 2);
- Die verbod behels nie blote reglementering nie maar dit raak die funksionering van man en vrou ten opsigte van mekaar (1 Kor 14);
- Dit wat verbied word, is nie willekeurig nie maar het te doen met die leer- en regeerfunksie(s) in die kerk (1 Tim 2);

- Die motivering wat in die Skrif vir hierdie beperking op die vroue gegee word, is nie tydelike en kultuurgebonde kwessies nie, maar die onveranderlike en betekenisvolle handeling van God by die skepping (1 Tim 2), en die onveranderbare en gevolgryke historiese gebeure by die sondeval (1 Tim 2), asook aspekte van die wet (Ou Testamentiese geopenbaarde wil van God) wat nog steeds vir die Nuwe Testamentiese kerke geld (1 Kor 14).

Nie een van bogenoemde sleutelpunte van die eksegeese in die Rapport word deur die Beswaarskrif opgeneem en weerlê nie.

Besluit: Kennis geneem.

3. Beoordeling van beswaargronde

Beswaargrond 1 (p325)

3.1 *Bewerings deur beswaardes in beswaargrond 1*

Die Beswaarskrif beweer dat die bevinding in die 2009-Rapport se eksegeese van 1 Timoteus 2:12, naamlik dat vroue *deur die verkondiging van die Woord* (διδάσκειν, “om onderrig te gee”) in die gemeente gesag uitoefen (αὐθεντεῖν, “om gesag uit te oefen”), op ontoelaatbare interpretasie berus. As motivering hiervoor beroep die Beswaarskrif hom op die 1995-artikel van Köstenberger waarin hulle meen dat hy bewys dat die voegwoord οὐδέ (“en [ook] nie”), waarmee die twee infinitiewe in vers 12 verbind word, in die Griekse taal konsekwent en sonder uitsondering altyd as neweskikkende voegwoord funksioneer. As bewysplaas verwys die Beswaarskrif na Köstenberger (1995:81-103). Daarom, sê hulle, toon die twee infinitiewe (διδάσκειν, “om onderrig te gee”) en (αὐθεντεῖν, “om gesag uit te oefen”) twee afsonderlike handelinge aan, wat selfstandig en naas mekaar deur Paulus verbied word en dat die een nie aan die ander ondergeskik beskou mag word nie.

Op grond hiervan beweer die Beswaarskrif dat vers 12 in die 2009-Sinoderapport nie geldig verklaar word waar dit bevind dat vroue deur onderrig te gee oor mans gesag uit te oefen nie.

Verder word in die Beswaarskrif beweer (en weer voer die Beswaarskrif Köstenberger, 1995:53-84, as bewysplaas aan) dat die twee konsepte wat deur die voegwoord οὐδέ aan mekaar verbind word, beide ‘n inherente negatiewe waarde moet hê, óf beide ‘n inherent positiewe waarde. Volgens die Beswaarskrif kan daar nie ‘n ontoelaatbare saak (“nie onderrig gee nie”) aan ‘n toelaatbare saak (“gesag uitoefen”) verbind word, soos dit in die 2009-Sinoderapport gedoen word nie.

Die Beswaarskrif meen dat vers 12 korrek weergegee moet word met: “Ek laat ‘n vrou nie toe om onderrig te gee of om oor ‘n man gesag uit te oefen nie ...”.

Besluit: Kennis geneem.

3.2 *Beoordeling*

3.2.1 Die beswaardes beweer in 4.3 van die Beswaarskrif dat die begrippe “onderrig gee” en “gesag uitoefen” in 1 Tim 2:12 twee selfstandige begrippe is waarin die een nie aan die ander ondergeskik is nie. As getuienis hiervoor gebruik hulle Köstenberger (1995:81-103) se stelling dat die voegwoord οὐδέ (“en [ook] nie”) in die Griekse taal konsekwent en sonder uitsondering altyd as neweskikkende voegwoord funksioneer. Die beswaargrond sê: “Volgens die grammaties-korrekte verstaan van die Skrifdeel word beide aktiwiteite (sowel onderrig as gesagsuitoefening) selfstandig en naas mekaar in sy geheel deur Paulus verbied.” Daarom, beweer die beswaardes, is die 2009-Rapport se verstaan van vers 12 nie geldig nie, nl. “dat vroue deur onderrig te gee besig is om oor mans gesag uit te oefen”.

Wat sê Köstenberger? Hy sê inderdaad (en handhaaf dit ook in sy artikel van 2005:55-56) dat die voegwoord οὐδέ twee afsonderlike begrippe/aktiwiteite aan mekaar verbind. Maar, skryf hy (2005:56), jy verstaan die reël verkeerd as jy daaruit aflei dat die οὐδέ-verbinding noodwendig twee sake/aktiwiteite sonder enige samehang langs mekaar stel (of dan “selfstandig en naas mekaar in sy geheel”, soos die beswaardes in 4.3 beweer).

“However”, skryf Köstenberger (2005:56), “as will be shown below, two terms can be ‘closely related’ and yet be distinct.” Hierdie stelling beskryf hy dan met die voorbeeld van *inbreek* en *steel*. Oor die aard van die “close relation” spreek Köstenberger hom uiteraard nie uit nie, omdat dit van konteks tot konteks sal verskil. Maar die aard van die samehang tussen *inbreek* en *steel*, soos hy dit in die voorbeeld op sy p56 verduidelik, wys dat die 2009-Rapport tog op geldige wyse die twee aktiwiteite in 1 Tim 2:12 aan mekaar verbind: “deur te onderrig te gee, oefen hulle gesag uit ...”). Köstenberger skryf (verwysend na sy *inbreek-steel*-voorbeeld (2005:56): “While ‘breaking in’ and ‘stealing’ are sequentially related and may be seen as components of essentially one event, the two activities are not so closely related as to lose their own distinctness.” Hierdie verduideliking van Köstenberger pas baie goed op die 2009-Rapport se siening oor die verhouding tussen “onderrig gee” en “gesag uitoefen”. Daarom is punt 4.3 van beswaargrond 1 nie geldig nie. Vermoedelik het hulle nie raakgesien nie dat Köstenberger die verhouding tussen “onderrig gee” en “gesag uitoefen” op twee verskillende vlakke hanteer nie: (a) grammatikaal gesien, word die woorde selfstandig aan mekaar newegesik sonder dat die een die ander kwalifiseer; (b) inhoudelik of saaklik beskou, beskryf dit egter komponente van een gebeurtenis. Laasgenoemde saak is nie deur die beswaardes in berekening gebring nie.

- 3.2.2 In 4.4 van die Beswaarskrif gaan dit oor die twee inherent positief en twee inherent negatiewe begrippe, wat ons in die vroeëre dokument deeglik bespreek het. Köstenberger (2005:58-59) gee ‘n lang lys van voorbeelde uit die NT waaruit hy tot die konklusie kom (2005:60): “These examples set forth the New Testament evidence that οὐδέ joins terms denoting activities that are both viewed either positively or negatively by the writer or the speaker.” Op grond van hierdie indringende opname kom Köstenberger dan daarby uit om 1 Tim 2:12 te verstaan as: “I do not permit a woman to teach or to exercise authority over a man.” Ter verduideliking skryf hy (2005:60) dat sowel “onderrig gee” en “gesag uitoefen” in Paulus se betoog in hulleself en op sigself as positiewe aktiwiteite beskou word, maar dat Paulus om redes wat uit die konteks afgelei moet word, die twee aktiwiteite verbied.

Om die geldigheid van ‘n verbod op positiewe aktiwiteite te beskryf, gebruik Köstenberger die voorbeeld van ‘n man wat vir sy swanger vrou sal sê: “Ek laat jou nie toe om alleen jou voertuig te bestuur nie.” Daar is niks verkeerd daarmee dat sy haar motor bestuur nie, skryf hy, want op sigself is dit ‘n positiewe aktiwiteit. Maar solank sy swanger is, behoort sy dit te vermy. Köstenberger skryf (2005:61): “In the light of this clarification, 1 Timothy 2:12 could legitimately be seen as an example of ... the denial of two activities that are viewed positively in and of themselves, under contextually adduced circumstances.” Hierdie beredenering van Köstenberger gee goeie grond vir die 2009-Rapport se standpunt dat onderrig gee en gesag uitoefen onder ander omstandighede positiewe handeling mag wees vir ‘n vrou om uit te voer, maar onder spesiale omstandighede, in die gemeentelike samekomste (soos uit die konteks van 1 Timoteus 2:12 afgelei kan word), is dit nie vir haar toelaatbaar om dit te doen nie.

3.2.3 Bevinding

Deurdat die Beswaarskrif nie alle tersaaklike getuienis in ag geneem het nie, slaag dit nie daarin om aan te toon dat die bevinding in die Sinoderapport se eksegeese van 1 Timoteus 2:12 ten opsigte van die begrippe “onderrig gee” en “gesag uitoefen” op ontoelaatbare interpretasie berus nie.

Besluit: Punte 3.2.1 tot 3.2.3 kennis geneem.

3.2.4 Aanbeveling

Die Beswaar slaag nie op Beswaargrond 1 nie.

Besluit: Goedgekeur.

3.3 *Beswaargrond 2 (p326)*

3.3.1 Bewering

Die Beswaarskrif beweer dat die eksegese voor Sinode 2009 verkeerdelik beweer dat die voorskrifte in 1 Timoteus 2:9-15 betrekking het op optrede in die gemeentelike samekoms. Ter ondersteuning hiervan argumenteer hulle dat die woorde “by elke samekoms” in die 1983-Afrikaanse Vertaling van 1 Timoteus 2:8 op ‘n interpretasie berus, en dat die grondteks bloot na “elke plek” (ἐν παντὶ τόπῳ) verwys. Origen gebruik die Beswaarskrif verskeie argumente (vgl Beswaarskrif 5.2-5.8) uit die konteks van 1 Timoteus 2 ter ondersteuning van hulle standpunt dat dit in 1 Timoteus 2 nie oor die gemeentelike samekoms gaan nie maar oor die algemene samelewing. Op hierdie wyse meen die Beswaarskrif om die afleiding wat voor Sinode 2009 gedien het, naamlik dat vroue nie in die erediens mag “onderrig gee” en/of “gesag uitoefen” nie, eksegeties ongegrond is.

3.3.2 Beoordeling

Sonder om elke argument van die Beswaarskrif te herhaal, word dit kortliks, weer met ondersteuning uit die vakliteratuur, hieronder beoordeel:

- (1) Wat die Beswaarskrif se bewering in 5.2 betref dat die verstaan van “op elke plek” (ἐν παντὶ τόπῳ) as “by elke samekoms” op interpretasie berus, moet daarop gewys word dat die beswaardes se verstaan dat die woorde na “orals in die samelewing” verwys, desgelyks op interpretasie berus. Die beswaar dat die 2009-Rapport se verstaan van ἐν παντὶ τόπῳ op interpretasie berus, is dus ongeldig.
- (2) Die is wel moontlik om in 1 Timoteus 2:1–3:16 die struktuur van ‘n *inclusio*-gedagtepatroon uit te wys, soos in 5.3 van die Beswaarskrif voorgestel word. Anders as wat die beswaardes beweer, is dit egter nie noodwendig so dat alles wat deur ‘n *inclusio*-patroon omsluit word, oor dieselfde saak handel nie. So word 1 Korintiërs 8–10 byvoorbeeld by wyse van ‘n *inclusio* omsluit deur die gedagte van afgodsoffers (8:1-13 en 10:23-33), terwyl die gedeeltes tussenin handel oor Paulus se vryheid en regte as apostel (9:1-14), Paulus se gesindheid van selfprysgawe (9:15-27) en die waarskuwing teen oormatige selfvertroue (1:1-13). Hoewel al hierdie tussenin-dele op een of ander manier met die kwessie van afgodsoffers verband gebring kan word, gaan elkeen oor ‘n selfstandige onderwerp. Dit is ook die geval in 1 Timoteus 2:1–3:16: Hoewel die omsluitende gedagte (*inclusio*) daaroor gaan dat die kerk so moet funksioneer dat dit tot die redding van alle mense in die samelewing kan bydra, word daar in die tussenin-gedeelte (2:8-3:15) gefokus op hoe die kerk op ordelike wyse ingerig moet word – in die woorde van 3:15: “hoe iemand hom moet gedra in die huis van God”. Eers as die kerk ordelik volgens God se opdrag funksioneer, kan dit tot heil van die samelewing optree (vgl Van Houwelingen 2009:70-71; Groenewald 1977:35; Hendriksen (1976:102). Daarom is die *inclusio*-argument van die Beswaarskrif glad nie oortuigend nie.
- (3) Binne sulke gedagtepatrone word die woordjie οὗν (dus) dikwels in tekste gebruik om die oorgang na nuwe onderafdelings binne die groter geheel aan te toon (vgl bv Ef 4:1; 4:17; 5:2). Inderdaad bou Paulus in 2:8 voort op sy opdrag in 2:1 dat die gelowiges vir alle mense moet bid, maar in 2:8 gaan hy oor tot die ordelike reëling van gebede (en daarna ook ander sake) waar die gelowiges in aanbidding saam is (vgl Gloer 2010:140; Schreiner 2005:91; Bassler 1996:54). Dat dit in 2:8 oor gebede in gemeentelike samekoms (ἐν παντὶ τόπῳ) gaan, word bevestig deur erkende eksegete en kommentatore uit die Gereformeerde wêreld, bv. Marshall (1999:437), Van Houwelingen (2009:70-71), Groenewald (1977:35) en Hendriksen (1976:102).
- (4) Die Beswaarskrif beweer in 5.5.1 dat die woorde “op elke plek” (ἐν παντὶ τόπῳ) elders (drie plekke) in die Nuwe Testament nêrens na die gemeentelike samekoms verwys nie.

Tog verwys hierdie gedeeltes ook nie na die samelewing in die algemeen nie maar na die funksionering van die gemeente as sodanig, bv. 1 Korintiërs 1:2 waar Paulus sy brief rig “aan die gemeente van God wat in Korinte is ... saam met almal wat die Naam van ons Here Jesus Christus in elke plek aanroep.” Die byeenkomste van die gemeente is duidelik nie by hierdie tekste uitgesluit nie. Die Beswaarskrif is dus nie op hierdie punt oortuigend nie.

- (5) Die stelling in 5.5.2 van die Beswaarskrif dat gelowiges nie net in die gemeentelike samekomste nie maar ook daarbuite bid, is waar. Maar dit dien nie as bewys dat 1 Timoteus 2:8 nie na gebede in die gemeentelike samekomste verwys nie.
- (6) Desgelyks is die bewering in 5.5.3 dat 2:8 nie na gemeentelike samekomste verwys nie omdat “toorn en twis” in die algemene samelewing maar nie in die gemeentelike samekomste voorgekom het nie, miskien ’n vroom maar baie **onrealistiese** aanname. Uit 1 Korintiërs 11:17 is dit duidelik dat daar in samekomste van die gemeente soms wel onbehoorlike dinge gebeur het.
- (7) Die opmerkings in 5.6 van die Beswaarskrif dat “nie een van die voorskrifte aan vroue in 2:9-13 op hul eie ’n spesifieke kultiese (erediens) gerigtheid (het) nie”, is onoortuigend omdat dit op ’n ongeldige beredenering berus, wat bekend staan as onvolledige induksie. Die vorm van onvolledige induksie wat hier gebruik word, is om te redeneer dat indien ’n begrip nie noodwendig op ’n saak dui nie dit glad nie op die saak dui nie. In alle billikheid moet egter daarop gewys word dat die begrippe in 1 Timoteus 2:12: nie in hulleself ’n spesifiek “kultiese” gerigtheid hoef te bevat om deur Paulus op die erediens van betrekking gemaak te word nie. Schreiner (2005:91-92) dui aan uit die konteks van 1 Timoteus 2 hoe die voorskrifte in 2:9-13 wel met reg op die erediens betrek kan word. In 5.6.3 gee die Beswaarskrif self toe dat bepaalde woorde in 2:12 “nie net op die erediens” betrekking het nie (met ander woorde: óók op die erediens betrekking het). Met betrekking tot die primêre betekenis van die *hapax legomenon* αὐθεντεῖν in 2:12 (waaroor die Beswaarskrif in 5.6.4 handel) dui Baldwin (2005:51) na ’n uitvoerige studie aan dat die woord in 2:12 ten beste vertaal kan word met “gesag aanvaar oor”, en dan inderdaad op die erediens betrekking het (Schreiner, 2005:93-94).
- (8) Dieselfde ongeldige redeneerwyse kom in 5.7 van die Beswaarskrif na vore. Dit redeneer dat Paulus se voorskrifte aan vroue in 1 Timoteus 2:13-15 betrekking het op vroue se hele lewe, en dat dit daarom nie op hulle rol in die eredienste van betrekking gemaak kan word nie. Sake soos die skeppings(volg)orde, die sondeval, die vrou se besondere roeping by geboorte van kinders, en ’n vroom lewe geld inderdaad vir die hele lewe. Daarmee het die Beswaarskrif egter nog glad nie aangetoon dat hierdie sake nie op die erediens betrekking het nie. Hierdie sake staan immers ook nie los van haar optrede in die erediens nie (soos die Beswaarskrif self toegee in die bewoording van punt 5.7.2: “nie sake wat spesifiek net in die erediens plaasvind nie”). Die verband tussen die vrou se besondere roeping ten opsigte van die geboorte van kinders en haar optrede by die erediens word duidelik aangetoon in ’n artikel deur Köstenberger (1997:107-144).
- (9) Desgelyks geld die vereistes vir ouderlinge in 1 Timoteus 3:1-16 inderdaad vir hulle optrede in die breë samelewing, maar net so vir hulle optrede by en tydens die gemeentelike samekomste. Die argument in punt 5.8 van die Beswaarskrif is dus nie oortuigend nie.
- (10) As bogenoemde antwoorde op die besware in die Beswaargrond 2 in ag geneem word, is dit geen verrassing nie dat kommentare en ander resente publikasies van hoog aangeskrewe teoloë die oortuiging uitspreek dat 1 Timoteus 2:9-15 nie optrede in die algemene samelewing in die oog het nie

maar wel optrede by gemeentelike samekomste (bv Gloer 2010:140; Schreiner 2005:91; Bassler 1996:54; Marshall 1999:437; Van Houwelingen 2009:70-71; Groenewald 1977:35; Hendriksen 1976:102).

3.3.3 Bevinding

Deurdat die Beswaarskrif nie alle tersaaklike getuienis in ag neem nie en ook op ongeldige beredenering berus, slaag dit nie daarin om aan te toon dat die Sinoderapport van 2009 die voorskrifte in 1 Timoteus 2:12 op die gemeentelike samekomste van toepassing maak nie.

Besluit: Punte 3.3.1 tot 3.3.3 kennis geneem.

3.3.4 Aanbeveling

Die Beswaar slaag nie op Beswaargrond 2 nie.

Besluit: Goedgekeur.

3.4 *Beswaargrond 4 (p330)*

3.4.1 Bewering

Die beswaar van Beswaargrond 3 van oordrewe waarde wat aan 'n eie struktuurontleding geheg word (ongeldige toekenning van 'n heuristiese funksie) herhaal, maar hierdie keer (in Beswaargrond 4, 7.1 en 7.2) ten opsigte die eksegeese van 1 Timoteus 2:13-15.

Verder word in 7.3 daarop gewys dat daar nie eenstemmigheid onder biblioloë bestaan oor hoe die struktuur van 2:13-15 daar uitsien nie.

In 7.4 word beweer dat die metodologiese stappe van gedagtestruktuurontleding wat JC Coetzee voorgestel het, nie in die betrokke gedeelte van die 2009-Rapport noukeurig gevolg is nie.

In 7.5 word beweer Beswaargrond 3 dat die afleidings wat in die 2009-Rapport gemaak word, nie met betrokke (semi-chiastiese) struktuurontleding klop nie.

3.4.2 Beoordeling

Wat 7.1 en 7.2 van die Beswaargrond betref, geld dieselfde opmerkings as wat hierbo in 2.3.2 gemaak is. Wanneer daar in die eksegeese afleidings van 'n bepaalde gedagtestruktuurontleding gemaak word, moet altyd daarteen gewaak word om die eie bevindings nie so hoog aan te skryf dat dit feitlik met die Skrif self gelykgestel word nie. Hierdie waarskuwing beteken egter nie dat afleidings van sodanige ontledings as sodanig verdag is nie.

Ten opsigte van 7.3: Dat daar nie onder biblioloë eenstemmigheid bestaan oor hoe die struktuur van 2:13-15 verstaan moet word nie, is niks vreemds nie. In die literatuur word daar gereeld deur verskillende biblioloë ontledings van dieselfde Skrifgedeelte aangebied, en dit gebeur selde dat die ontledings in alle opsigte met mekaar ooreenkom. Die feit van meningsverskil oor hoe die struktuur van 2:13-15 presies daar uitsien, bewys dus nie dat die struktuur wat in die 2009-Rapport aangebied word noodwendig foutief is nie.

Dit blyk dat die beswaardes in 7.4 beweer dat GSO vir eksegeese slegs "aanvaar" kan word indien JC Coetzee se voorgestelde metodologie van een werkwoordstuk per reël presies nagevolg word. Daar moet egter op gelet word dat prof Coetzee self geskryf het dat hy naas ander eksegete t.o.v. gedagtestruktuurontleding slegs 'n beskeie bydrae wil lewer en dat hy nie sy voorgestelde metodologie as 'n absolute reël wil stel nie (1988:25). Dat hy nie bedoel het dat die riglyn van een werkwoordstuk per reël rigories toegepas moet word nie, word bevestig deur voorbeelde wat Coetzee in sy artikel gee, waarin hy self nie die werkwyse van een werkwoordstuk per reël volg nie maar 'n indeling maak volgens wat hy "strofes" noem. Voorbeeld hiervan is Matteus 7:18, waarin Coetzee 'n omgekeerde parallelisme (antitetiese chiasme) identifiseer aan die hand van 'n strofe-indeling sonder om die vereiste van afsonderlike werkwoordstukke te volg (" 'n goeie boom kan nie slegte vrugte dra nie en 'n slegte boom kan nie goeie vrugte dra nie.") (Coetzee 1988:28).

Daarom is dit duidelik dat die beswaar in 7.4 op geen manier as geldig beskou kan word nie.

Wat die beswaar in 7.5 betref: As die betrokke afdeling van die 2009-Rapport aandagtig gelees word, sal dit duidelik word dat die patroon juis nie 'n gewone chiasme nie maar 'n semi-chiasme genoem word. Dit is so gedoen omdat die twee middel-dele van die oorkruispatroon op sigself elkeen 'n parallelisme bevat. In die Rapport is dit wel nie as 'n parallelisme benoem nie, maar die uiteensetting in twee opeenvolgende pare van sinselemente wat albei in 'n b+c-patroon gerangskik is, gee dit duidelik te kenne. Anders as wat in Beswaargrond 4 beweer word, beskryf die Rapport die semi-chiastiese patroon van 2:13-15 in die patroon a-(b+c)-(b+c)-a, wat volkome in ooreenstemming met die daaropvolgende uiteensetting is.

3.4.3 Bevinding

Beswaargrond 4 beweer maar toon nie aan dat die 2009-Rapport 'n ongeldige heuristiese funksie aan sy struktuurontleding van 2:14-15 toeken nie. Verder kan die feit dat biblioloë nie oor die struktuur van 2:14-15 is nie en ook nie oor die metode van struktuurontleding eenstemmig nie, nie as geldige grond vir enige beswaar dien nie. Dit blyk ook dat die Beswaargrond op 'n onnoukeurige lees van die 2009-Rapport se struktuurontleding en afleidings berus.

Besluit: Punte 3.4.1 tot 3.4.3 kennis geneem.

3.4.4 Aanbeveling

Die Beswaar slaag nie op Beswaargrond 4 nie.

Besluit: Goedgekeur.

3.5 *Beswaargrond 6 (p331)*

3.5.1 Bewering

In Beswaargrond 6 word beweer dat die 2009-Rapport 1 Timoteus 2:13-15 verkeerdelik as prosa hanteer, terwyl dit in werklikheid tipologies verstaan moet word, dit wil sê dat Adam in dié verse as tipe vir die gelowige man gebruik word en Eva as tipe vir die gelowige vrou.

3.5.2 Beoordeling

Die gedagte dat 2:13-15 tipologies verstaan moet word en selfs allegories verklaar moet word, is deur teoloë soos Alan Padgett (1997, vgl Schreiner 2005:105) voorgestel en op allerhande kreatiewe maniere uitgebou. So 'n tipologiese verstaan moet in hierdie geval egter afgewys word omdat, anders as wat in die Beswaarskrif beweer word, die teks van 2:13-15 geen blyke gee dat dit tipologies van aard is of dan tot die genre tipologie behoort nie (vgl Schreiner 2005:105; Köstenberger 1997:118, 121). Verse 13-15 word veel eerder openbaringshistories vanuit die Ou-Testamentiese gegewens oor die volgorde van gebeure by die skepping en sondeval geneem as motivering vir die verbod in vers 12 (vgl Die skakelwoord *gar* [= "want"] aan die begin van vers 13, vgl Schreiner 2005:105).

Dat Adam (en Eva) by skepping en sondeval die hele mensdom verteenwoordig het, word wel in die Skrifopenbaring duidelik gestel (vgl bv Rom 5:12-21; Ef 4:24), 'n openbaringshistoriese realiteit waarby Paulus in 2:13-15 aansluiting vind. Dit beteken egter nog nie dat die teks daarmee in geheel tipologies verstaan moet word nie.

In Beswaargrond 6 word met groot stelligheid verklaar dat 1 Timoteus 2:13-15 ongetwyfeld 'n tipologiese teks is en dat enige ander ("letterlike") lees daarvan atomisties (= buite konteks) is. Hierdie stelligheid, asof dit 'n saak is wat in die Skrif self vas staan, is 'n duidelike voorbeeld van eksegetiese waarin die eksegeet dieselfde heuristiese ("ontdekkende" of "verklarende") funksie aan sy eie insig toeken as aan die Skrif (vgl die Beswaardes se eie argument hieroor in 2.3.1 hierbo).

Die beswaar dat die 2009-Rapport 1 Timoteus 2:13-15 atomisties (buite konteks) verklaar, is ongeldig, aangesien die Rapport deurlopend die teks verstaan binne die konteks van die openbaringshistoriese Skriflyne waarbinne dit aangebied word (vgl Acta 2009:642).

In beswaargrond 6 (pt 9.2.3) verklaar die beswaardes met groot stelligheid dat daar “begryplike redes” is waarom die futurum σωθήσεται in 2:15 nie in die ontologiese verklaring van die eksegetiese voor die Sinode ‘n plek vind nie. Dit blyk dat die beswaardes aanvaar dat σωθήσεται alleen ‘n plek sal hê indien 2:15 tipologies verklaar word. Köstenberger (1997:119) toon in ‘n uitgebreide studie oor 1 Timotius 2:15 aan dat baie “conservative interpreters” soos Alford, Barclay, Bowman, Foh, Hendriksen, Kelly, Moo, Schreiner, Scott, White en Witherington dat dit 2:15 daaroor gaan dat vroue geestelik gered word “by adhearing to their God-ordained role in domestic sphere. Köstenberger (1997:119) gee self ‘n nie-tipologiese verklaring wanneer hy aandui dat σωθήσεται in 2:15 nie na verlossing by die wederkoms verwys nie, maar na “preservation from Satan.” Hy som sy motivering vir hierdie standpunt soos volg op: “In the light of the reference to the fall in 1 Tim 2:14, the explicit reference to Satan in the close parallel in 1 Tim 5:14-15 and the impressive and substantial evidence for a “preservation from Satan” theme in the Pastorals, it appear more than justified to view Satan as the one from woman will escape or be preserved by childbearing according to 1 Tim 2:15. Die woord τεκνογονίας verwys dan nie alleen na “geboorte skenk” nie, maar na alles wat verband hou met moederskap, bv. die opvoeding van kinders (vgl Tit 2:4-5). Dit blyk uit voorgaande dat ‘n nie-tipologiese verklaring van vers 15, anders as wat die beswaardes aanvaar, inderdaad inpas in die konteks van 1 Timoteus 2:11-15.

3.5.3 Bevinding

Die bewering in Beswaargrond 6 dat 1 Timoteus 2:13-15 as sodanig ‘n tipologiese teks is en nie anders as tipologies verstaan mag word nie, en dat die 2009-Rapport die teks atomisties verklaar, berus op geen vaste grond nie.

Besluit: Punte 3.5.1 tot 3.5.3 kennis geneem.

3.5.4 Aanbeveling

Die Beswaar slaag nie op Beswaargrond 6 nie.

Besluit: Goedgekeur.

BRONNELYS

- BALDWIN, H.S. 2005. An important word: Αὐθεντεῖν in 1 Timothy 2:12. (*In*: Köstenberger, A.J. & Schreiner, TR, eds. *Women in the Church*. Grand Rapids : Baker. p. 39-51.)
- BASSLER, J.M. 1996. 1 Timothy, 2 Timothy, Titus. *Abingdon New Testament Commentaries*. Nashville : Abingdon.
- COETZEE, J.C. 1995. *Keys to God’s revelation in the New Testament*. Orkney : EFJS Drukkers.
- GLOER, W.H. 2010. 1 & 2 Timothy – Titus. *Smyth & Helwys Bible Commentary*. Georgia : Smyth & Helwys.
- GROENEWALD, E.P. 1977. *Die Pastorale Briewe*. Kaapstad : NG Kerk-uitgewers.
- GRUDEM, W. 2012. *Evangelical Feminism & Biblical Truth. An Analysis of more than 100 disputed questions*. Illinois : Crossway.
- HENDRIKSEN, W. 1976. I & II Timothy & Titus. *New Testament Commentary*. Edinburgh : Banner of Truth.
- KÖSTENBERGER, A.J. 1997. Ascertaining women’s God-ordained roles: an Interpretation of 1 Timothy 2:15. *Bulletin for Biblical Research* 7 (1997): 107-144.
- KÖSTENBERGER, A.J. 2005. A Complex Sentence: The Syntax of 1 Timothy 2:12. (*In*: Köstenberger, A.J. & Schreiner, TR, eds. *Women in the Church. An analysis and application of 1 Timothy 2:9-15*. Grand Rapids : Baker. P. 53-84.) (In hierdie bydrae gee Köstenberger antwoorde op kritiek en kommentaar wat deur ander teoloë gelewer is op sy bydrae in die vroeë uitgawe van die bundel wat hy en Schreiner in 1995 laat publiseer het [vgl Köstenberger 1995 hierbo]. In hierdie tweede weergawe gee hy deeglik begronde antwoorde op kommentaar wat o.a. ook in die Krugersdorp-beswaarskrif ingesluit is.)
- KÖSTENBERGER, A.J., & WILDER, T.I. 2010. *Entrusted with the Gospel: Paul’s Theology in the Pastoral Epistles*. B&H Academic.
- MARSHALL, I.H. 1999. *A Critical and Exegetical Commentary on the Pastoral Epistles*. *International Critical Commentray*. London : Clark.
- SCHREINER, T.R. 2005. An Interpretation of 1 Timothy 2:9-15: A Dialogue with Scholarship. (*In*: Köstenberger, A.J. & Schreiner, TR, eds. *Women in the Church. An analysis and application of 1 Timothy 2:9-15*. Grand Rapids : Baker. P. 85-120.)
- VAN HOUWELINGEN, P.H.R. 2009. *Timoteüs en Titus. Pastorale instructiebriefen*. *Commentaar op het Nieuwe Testament*. Derde serie. Kampen : Kok.

H. KOMMISSIERAPPORT: BESWAARGRONDE OOR 1 KORINTIËRS 14

1. Opdrag

Beoordeling van die beswaargronde 3, 7, 8, 9, 10 van GK Krugersdorp teen die besluite van die Algemene Sinode 2009 oor die vrou in die dienste van predikant en ouderling.

Besluit: Kennis geneem.

2. Beredenering beswaargrond 3 (21.2, 2015)

- 2.1 Beswaargrond 3 beweer dat die gedagtestruktuurontleding van 1 Kor 14:29-38 voldoen nie aan die vereistes van geldige Gereformeerde eksegeese nie en 'n heuristiese funksie word verkeerdlik daaraan toegeken.
- 2.2 Die beswaargrond maak nie duidelik watter een van die twee gedagtestruktuurontledings bedoel word nie. Uit die konteks van die beswaargrond word aangeneem dat die gedagtestruktuurontleding in die regterkantste kolom bedoel word.
- 2.3 Daar word beweer dat die gedagtestruktuurontleding nie aan Gereformeerde eksegeese voldoen nie. Dit is egter 'n gewaagde stelling aangesien gedagtestruktuurontledings van eksegeet tot eksegeet sal verskil. 'n Gedagtestruktuurontleding is 'n manier om die gedagtestruktuur van die teks konkreet te maak wat in die teks verkondig word.
- 2.4 'n Gedagtestruktuurontleding kan egter nie die enigste bewys en bepalende funksie hê vir die verstaan van die teks nie.
- 2.5 Oënskyklik blyk dit dat die Beswaarskrif gelyk het dat die gedagtestruktuurontleding die enigste bewys en bepalende funksie het, maar die Rapport reflekteer die tersaaklike eksegeese en hermeneuse van 1 Kor 14:26-40.
- 2.6 Alhoewel die gedagtestruktuurontleding 'n belangrike rol tot die verstaan van die teks gespeel het en die bevinding daaruit die basis vir die eksegetiese gevolgtrekking, oortuig die beredenering in die beswaargrond nie dat dit die enigste bewys en bepalende funksie is vir die verstaan van die teks nie.
- 2.7 Die verklaring in 10.8 moet steeds binne die konteks van die hele Rapport gelees word.
- 2.8 Bevinding
Daar word nie deur die Beswaarskrif bewys dat die gedagtestruktuurontleding nie aan die vereistes van geldige Gereformeerde eksegeese voldoen nie. Die Beswaarskrif oortuig ook nie dat aan die gedagtestruktuurontleding verkeerdlik 'n heuristiese funksie toegeken word nie.

Besluit: Punte 2.1 tot 2.8 kennis geneem.

2.9 Aanbeveling

Beswaargrond 3 slaag nie.

Besluit: Goedgekeur.

3. Beredenering beswaargrond 7 (21.2, 2015)

- 3.1 Daar word beweer dat die eksegeese van 1 Kor 14:26-40 nie in die kultuurhistoriese konteks gelees word nie.
- 3.2 Die Beswaarskrif beweer dat die eksegeese voor Sinode 2009 'n direkte oorgang maak van die "gemeentelike samekoms" in Korinte na die erediens vandag. Dit blyk egter dat Sinode 2009 wel die kultuurhistoriese konteks in ag neem (vgl 10.8.4.3b, p637).
- 3.3 Bevinding
Ongeag die verskille is daar belangrike beginsels vir die eredienste in 1 Kor 14:26-40.

Besluit: Punte 3.1 tot 3.3 kennis geneem.

3.4 Aanbeveling

Beswaargrond 7 slaag nie.

Besluit: Goedgekeur.

4. Beredenering beswaargrond 8 (21.2, 2015)

- 4.1 Die Beswaarskrif beweer dat die eksegetiese van 1 Kor 14:26-40 die gedagte van “nie-amptelike” profesieë deur vroue ongeoorloof in die teks indra.
- 4.2 Geslag speel nie 'n rol by die gawe van profesie nie (1 Kor 11:5).
- 4.3 Nie almal met die profetiese gawe word egter in 'n besondere diens (amp) bevestig nie.
- 4.4 “Nie-amptelik” in die Rapport dui op die onderskeid tussen die gawe van profesie wat op 'n spontane wyse plaasgevind het teenoor die formele aanstelling of bevestiging van leraars (1 Tim 4:13; 2 Tim 4:5).
- 4.5 Bevinding
Die woord “nie-amptelik” moet binne die konteks van die hele Rapport gelees word (vgl pt 4, p590 e.v.)

Besluit: Punte 4.1 tot 4.5 kennis geneem.

- 4.6 Aanbeveling
Beswaargrond 8 slaag nie.

Besluit: Goedgekeur.

5. Beredenering beswaargrond 9 (21.2, 2015)

- 5.1 Die Beswaarskrif beweer dat die standpunt dat die swyggebod in 1 Kor 14:34 betrekking het op die beoordeling van die profesieë deur vroue eksegeties onhoudbaar is.
- 5.2 In die konteks van 1 Kor 14:26-40 het die swyggebod in 1 Kor 14:34 nie betrekking op die beoordeling van profesieë in 1 Kor 14:29.
- 5.3 Profesieë is egter nie-amptelike spontane bekendmaak van die wil van God.
- 5.4 Bevinding
Die Kommissie is van oortuiging dat die beredenering van beswaargrond 9 oortuigend is met in agneming dat die beoordeling deur die vrou nie haar verhouding met haar man ingedrang bring nie.

Besluit: Punte 5.1 tot 5.4 kennis geneem.

- 5.5 Aanbeveling
Beswaargrond 9 slaag.

Besluit: Aanbeveling afgekeur en beswaargrond slaag nie.

6. Beredenering beswaargrond 10 (21.2, 2015)

- 6.1 Die Beswaarskrif beweer dat die eksegetiese oor 1 Kor 14:26-40 verkeerdelik en op 'n inkonsekwente wyse die universele hoofskap van alle mans oor alle vroue leer.
- 6.2 Daar word nie in die verklaring voor Sinode 2009 gevind dat die universele hoofskap van die man oor alle vroue geleer word nie.
- 6.3 Die Rapport gelees in sy geheel blyk duidelik op p633 en 637 (2009) dat gehandel word oor die vrou se erkenning van die hoofskap van haar man (vgl p637, reël 24, 25, 27, 30, 34).
- 6.4 Bevinding
Beswaargrond 10 bewys nie dat die Rapport van 2009 se bevinding inkonsekwent of ongeldig is nie. Dit bewys ook nie die universele hoofskap van die man oor alle vroue nie.

Besluit: Punte 6.1 tot 6.4 kennis geneem.

- 6.5 Aanbeveling
Beswaargrond 10 slaag nie.

Besluit: Goedgekeur.

7. Samevattende gevolgtrekking

Beswaargrond 9 slaag.

Beswaargrond 3, 7,8 en 10 slaag nie.

Alhoewel beswaargrond 9 slaag beoordeel die Kommissie dat dit nie genoegsaam is om die Beswaarskrif se beswaargrond oor 1 Kor 14 te laat slaag nie.

In die lig van die Kommissie se werk op 1 Kor 14 beoordeel die Kommissie dat die slot van die Beswaarskrif nie korrek is nie.

Besluit: Kennis geneem.

I. KOMMISSIERAPPORT: OPENBARINGSHISTORIES

1. Opdrag en mandaat

Om die Sinode van preadvies te bedien oor verskeie beswaargronde.

Besluit: Kennis geneem.

2. Uitvoering van opdrag

2.1 GK Krugersdorp Beswaarskrif 2, 2015, Beswaargrond 5 (p331)

2.1.1 Die eksegese in die besluit van 2009 van 1 Tim 2:13-15 identifiseer verkeerdelik 'n openbaringshistoriese lyn in konflik met 'n vroeëre goedgekeurde bevinding van 'n Sinode.

Minderheidsrapport

2.1.1.1 Die beswaardes se stelling

Die Sinode 2009 gebruik 1 Tim 2:13-14 as 'n openbaringshistoriese bewys dat die man hoof oor die vrou is. Hulle beweer dat 1 Tim 2 nie 'n openbaringshistoriese lyn verteenwoordig nie, maar dat Sinode 1988 'n openbaringshistoriese lyn geïdentifiseer het wat stel dat daar in die NT 'n nuwe en herstelde bedeling vir vroue aangebreek het. Sinode 2009 moes die beklemtoning hierop geplaas het.

2.1.1.2 Beoordeling

Die meerderheid bevind dat die beswaardes nie duidelik genoeg stel wat hulle beswaar is nie en daar is verskillende verstaansmoontlikhede van die beswaar. Die minderheidsrapporteurs het gedink dat die saak wel duidelik is, en telefonies met dr WC Vergeer gekontak om uit te vind wat die bedoeling in die beswaargrond regtig is. Die gesprek het getoon dat die minderheidsrapportlede wel die saak reg verstaan het.

2.1.1.3 Die minderheid vind dat dit duidelik is wat die argument van die beswaardes is. Die posisie van die vrou in die kerk (en samelewing) kan nie bepaal word deur die sondeval nie, maar moet bepaal word deur die skeppingsdoel van God. Die sondeval kan nie gesien word as deel van die voortgaande openbaringsgeskiedenis nie, maar is deformatsie (8.2.1). Daarom kan 1 Tim 2: 13-14 nie as 'n openbaringshistoriese argument gebruik word nie (Daar is nie vooruitgang tussen Gen 2-3 en 2 Tim nie (8.2.1). Skeppingsvolgorde is nie skeppingsorde nie. Die skeppingsdoel van God met die mens is dat beide man en vrou die beeld van God sal vertoon. Die vloek van die sondeval is opgehef in Jesus en die plek van die man en vrou in die kerk word as gelykwaardig gesien. Daar breek 'n nuwe bedeling vir die vrou aan.

Getuienis hiervoor: die feit dat verwys word na en samelewing (8.2.4) maak dit duidelik dat dit gaan oor die hoofskap van die man teenoor die vrou. Indien die hoofskap van die man oor die vrou uit die sondeval verstaan word, is alle mans die hoof van alle vrouens, en kan vroue ook nie aan die algemene samelewing deelneem nie, in elk geval nie ingesagsposisies nie. Dit sal die logiese konsekwensie wees.

2.1.1.4 Bevinding

Die beswaardes voer aan dat Sinode 2009 1 Tim 2 gebruik as 'n "openbaringshistoriese lyn", wat in stryd is met die openbaringshistoriese lyn wat in 1988 aanvaar is, nl dat daar 'n nuwe bedeling vir die vrou in die NT aanbreek (8.2.3). Die beswaardes plaas dus nie nuwe argumente op die tafel nie, maar gebruik die goedgekeurde openbaringshistoriese lyne, wat deur die Sinode 1988 aanvaar is (Acta 1988:519).

Besluit: Punte 2.1.1.1 tot 2.1.1.4 kennis geneem.

2.1.1.5 Aanbeveling

Dat hierdie beswaargrond gehandhaaf word.

Besluit: Afgekeur.

Meerderheidsrapport

2.2.1 Beredenering

2.2.1.1 Daar word verwysings gebied na meer as een openbaringshistoriese lyn naamlik een uit Sinode 1988 en die een uit 2009.

2.2.1.2 In die voorgestelde lyne kan moontlik onderskei word:

Skepping – Val – Verlossing

Val – Verlossing – nuwe bedeling

2.2.1.3 Bevindinge

Die verskillende maniere om die beredenering te verstaan is uiteenlopend en selfs in direkte konflik met mekaar. Dit was dus nie moontlik om daaroor te oordeel nie.

Besluit: Punte 2.2.1.1 tot 2.2.1.3 kennis geneem.

2.2.1.4 Aanbeveling

Daar word nie gevolg gegee aan hierdie beswaargrond nie.

Besluit: Goedgekeur.